Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 12ης Δεκεμβρίου 2018*

«Ανταγωνισμός – Συμπράξεις – Διανομή τηλεοπτικών προγραμμάτων – Απόφαση που καθιστά υποχρεωτικές ορισμένες αναληφθείσες δεσμεύσεις – Εδαφική αποκλειστικότητα – Προκαταρκτική εκτίμηση – Προσβολή των συμβατικών δικαιωμάτων των τρίτων – Αναλογικότητα»

Στην υπόθεση T-873/16,

Groupe Canal +, SA, με έδρα το Issy-les-Moulineaux (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους P. Wilhelm, P. Gassenbach και O. De Juvigny, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τον D. Colas, τις J. Bousin, E. de Moustier και τον P. Dodeller,

από

την **Union des producteurs de cinéma (UPC)**, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον É. Lauvaux, δικηγόρο,

από

τη **C More Entertainment AB**, με έδρα τη Στοκχόλμη (Σουηδία), εκπροσωπούμενη από τους L. Johansson και A. Acevedo, δικηγόρους,

και από

τη **European Film Agency Directors – EFADs**, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον O. Sasserath, δικηγόρο,

παρεμβαίνουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον A. Dawes, τον C. Urraca Caviedes και την L. Wildpanner,

καθής,

υποστηριζόμενης από

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

το **Ευρωπαϊκό Γραφείο Ενώσεων Καταναλωτών (ΕΓΕΚ)**, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενο από τον A. Fratini, δικηγόρο,

παρεμβαίνον,

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2016, περί διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση AT.40023 – Διασυνοριακή πρόσβαση στη συνδρομητική τηλεόραση), η οποία καθιστά νομικώς δεσμευτικές τις προταθείσες από την Paramount Pictures International Ltd και τη Viacom Inc. δεσμεύσεις, στο πλαίσιο συμφωνιών παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης οπτικοακουστικού περιεχομένου τις οποίες συνήψαν με τη Sky UK Ltd και τη Sky plc,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία (εισηγητή), πρόεδρο, A. Dittrich και I. Ulloa Rubio, δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 13 Ιανουαρίου 2014, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κίνησε έρευνα σχετικά με πιθανούς περιορισμούς στην παροχή υπηρεσιών συνδρομητικής τηλεόρασης στο πλαίσιο συμφωνιών παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης μεταξύ έξι αμερικανικών κινηματογραφικών εταιριών και των κύριων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών συνδρομητικού περιεχομένου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2 Στις 23 Ιουλίου 2015, η Επιτροπή απηύθυνε ανακοίνωση αιτιάσεων στην Paramount Pictures International Ltd, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), και στη Viacom Inc., με έδρα τη Νέα Υόρκη (Νέα Υόρκη, Ηνωμένες Πολιτείες), μητρική της προαναφερθείσας εταιρίας (στο εξής, από κοινού: Paramount). Στην ανακοίνωση αυτή, η Επιτροπή εξέθεσε την προκαταρκτική εκτίμησή της σχετικά με τη συμβατότητα με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και με το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ) ορισμένων ρητρών που περιλαμβάνονται στις συμφωνίες παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης τις οποίες είχε συνάψει η Paramount με τη Sky UK Ltd και τη Sky plc (στο εξής, από κοινού: Sky).

3 Στο πλαίσιο της έρευνάς της, η Επιτροπή επικεντρώθηκε σε δύο συναφείς ρήτρες των εν λόγω συμφωνιών παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης. Η πρώτη είχε ως σκοπό να απαγορευθεί στη Sky, ή να περιοριστεί η δυνατότητα της εν λόγω εταιρίας, να ανταποκρίνεται στη ζήτηση σχετικά με την αγορά υπηρεσιών τηλεοπτικής διανομής η οποία εκφράζεται αυτοβούλως εκ μέρους καταναλωτών που κατοικούν στον ΕΟΧ, αλλά εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας. Η δεύτερη ρήτρα επέβαλλε στην Paramount, στο πλαίσιο των συμφωνιών που συνήπτε με τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς που είναι εγκατεστημένοι στον ΕΟΧ, αλλά εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου, την υποχρέωση να απαγορεύει στους σταθμούς αυτούς ή να περιορίζει τη δυνατότητά τους να ανταποκρίνονται στη ζήτηση σχετικά με την αγορά υπηρεσιών τηλεοπτικής διανομής η οποία εκφράζεται αυτοβούλως εκ μέρους καταναλωτών που κατοικούν στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην Ιρλανδία.

4 Με απόφαση του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού της 24ης Νοεμβρίου 2015, επιτράπηκε στην προσφεύγουσα, Groupe Canal +, να συμμετάσχει στη διαδικασία ως ενδιαφερόμενος τρίτος υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101 και 102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18).

5 Με έγγραφο της 4ης Δεκεμβρίου 2015, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πληροφορίες ως προς τη φύση και το αντικείμενο της διαδικασίας σύμφωνα το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004», η Επιτροπή γνωστοποίησε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα τη νομική εκτίμησή της σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης, ακολουθούμενη από προκαταρκτικό συμπέρασμα επί του συγκεκριμένου ζητήματος. Σύμφωνα με το εν λόγω προκαταρκτικό συμπέρασμα, η Επιτροπή σκόπευε να εκδώσει απόφαση απευθυνόμενη στη Sky και σε καθεμία από τις κινηματογραφικές εταιρίες τις οποίες αφορούσε η ερευνά της με την οποία θα διαπιστωνόταν ότι οι εν λόγω εταιρίες είχαν παραβεί το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, επιβάλλοντας σε αυτές πρόστιμα και υποχρεώνοντάς τις να παύσουν την εν λόγω παράβαση και να απέχουν από τη λήψη οποιουδήποτε μέτρου ικανού να έχει παρόμοιο σκοπό ή αποτέλεσμα.

6 Στις 15 Απριλίου 2016, η Paramount πρότεινε την ανάληψη δεσμεύσεων προκειμένου να άρει τις αντιρρήσεις της Επιτροπής όσον αφορά τον ανταγωνισμό, σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 και 102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1). Η Επιτροπή, αφού έλαβε τις παρατηρήσεις των λοιπών ενδιαφερομένων τρίτων, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα, εξέδωσε την απόφαση της 26ης Ιουλίου 2016, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση AT.40023 – Διασυνοριακή πρόσβαση στη συνδρομητική τηλεόραση) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

7 Από το άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι οι δεσμεύσεις που περιλαμβάνονται στο παράρτημά της είναι υποχρεωτικές για την Paramount καθώς και για τις εταιρίες που τη διαδέχτηκαν και τις θυγατρικές της για διάστημα πέντε ετών από την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως.

8 Η ρήτρα 1, ένατο εδάφιο, του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης προβλέπει διάφορα είδη ρητρών που αποτελούν το αντικείμενο της διαδικασίας (στο εξής: επίμαχες ρήτρες). Αφενός, όσον αφορά τη μετάδοση μέσω δορυφόρου, περιλαμβάνονται, πρώτον, η ρήτρα κατά την οποία η λήψη σήματος σε περιοχές κείμενες εκτός της περιοχής που καλύπτει η συμφωνία παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης (overspill) δεν συνιστά παράβαση συμβατικής υποχρέωσης εκ μέρους του ραδιοτηλεοπτικού σταθμού εφόσον αυτός δεν επέτρεψε τη λήψη αυτή εν γνώσει του και, δεύτερον, η ρήτρα κατά την οποία η λήψη εντός της περιοχής που καλύπτει η συμφωνία παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης δεν συνιστά παράβαση συμβατικής υποχρέωσης εκ μέρους της Paramount εφόσον αυτή δεν επέτρεψε τη διάθεση αποκωδικοποιητών από τρίτους στην εν λόγω περιοχή. Αφετέρου, όσον αφορά τη μετάδοση μέσω διαδικτύου, περιλαμβάνονται, πρώτον, η ρήτρα που προβλέπει την υποχρέωση των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών να παρεμποδίζουν την τηλεφόρτωση ή τη μετάδοση σε συνεχή ροή (streaming) τηλεοπτικού περιεχομένου σε περιοχές κείμενες εκτός της περιοχής που καλύπτει η συμφωνία παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης, δεύτερον, η ρήτρα κατά την οποία η λήψη μέσω διαδικτύου (Internet overspill) εντός της περιοχής που καλύπτει η συμφωνία παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης δεν συνιστά παράβαση συμβατικής υποχρέωσης εκ μέρους της Paramount εφόσον η εν λόγω εταιρία επέβαλε στους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς την υποχρέωση να χρησιμοποιούν τεχνολογίες που αποτρέπουν τέτοια λήψη και, τρίτον, η ρήτρα κατά την οποία η λήψη μέσω διαδικτύου τηλεοπτικού περιεχομένου σε περιοχές κείμενες εκτός της περιοχής που καλύπτει η συμφωνία παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης δεν συνιστά παράβαση συμβατικής υποχρέωσης εκ μέρους ραδιοτηλεοπτικού σταθμού εφόσον αυτός χρησιμοποιεί τεχνολογίες που αποτρέπουν την εν λόγω μετάδοση.

9 Εξάλλου από τη ρήτρα 1, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η φράση «υποχρεώσεις του ραδιοτηλεοπτικού σταθμού» αφορά τις επίμαχες ή αντίστοιχες ρήτρες που απαγορεύουν σε ραδιοτηλεοπτικό σταθμό να ανταποκρίνεται στην ζήτηση η οποία εκφράζεται αυτοβούλως εκ μέρους των καταναλωτών που κατοικούν εντός του ΕΟΧ, αλλά εκτός της περιοχής για την οποία ο ραδιοτηλεοπτικός σταθμός διαθέτει δικαίωμα μετάδοσης. Συνακόλουθα, η φράση «υποχρεώσεις της Paramount» προσδιορίζει τις επίμαχες ή αντίστοιχες ρήτρες οι οποίες επιβάλλουν στην Paramount την υποχρέωση να μην επιτρέπει στους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς που είναι εγκατεστημένοι εντός του ΕΟΧ, αλλά εκτός των περιοχών για τις οποίες ένας ραδιοτηλεοπτικός σταθμός απολαύει αποκλειστικών δικαιωμάτων, να ανταποκρίνονται στη ζήτηση η οποία εκφράζεται αυτοβούλως εκ μέρους των καταναλωτών που κατοικούν στις περιοχές αυτές.

10 Κατά τη ρήτρα 2 του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης, από την ημερομηνία της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης απόφασης, η Paramount αναλαμβάνει διάφορες δεσμεύσεις. Καταρχάς, η εν λόγω εταιρία δεν θα συνάπτει τις επίμαχες ρήτρες ούτε θα παρατείνει ή θα επεκτείνει την εφαρμογή τους στο πλαίσιο των συμφωνιών παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης όπως αυτές ορίζονται στο ίδιο παράρτημα (σημείο 2.1). Στη συνέχεια, όσον αφορά τις υφιστάμενες συμφωνίες παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης για την παραγωγή προγραμμάτων συνδρομητικής τηλεόρασης (existing Pay-TV Output Licence Agreements), η εν λόγω εταιρία δεν θα αξιώσει δικαστικώς να τηρηθούν οι υποχρεώσεις των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών (σημείο 2.2, στοιχείο α′). Όσον αφορά τις ίδιες συμφωνίες, η εταιρία αυτή δεν θα τηρήσει τις «υποχρεώσεις της Paramount»και δεν θα αξιώσει δικαστικώς να τηρηθούν, άμεσα ή έμμεσα, οι υποχρεώσεις αυτές (σημείο 2.2, στοιχείο β′). Τέλος, θα γνωστοποιήσει στη Sky εντός προθεσμίας δέκα ημερών από την κοινοποίηση της προσβαλλόμενης απόφασης, και σε κάθε άλλο ραδιοτηλεοπτικό σταθμό εγκατεστημένο στον ΕΟΧ εντός προθεσμίας ενός μήνα από την εν λόγω κοινοποίηση, ότι δεν θα αξιώσει δικαστικώς την τήρηση των επίμαχων ρητρών από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς (σημείο 2.3).

11 Η προσφεύγουσα συνήψε με την Paramount συμφωνία παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης για την παραγωγή προγραμμάτων συνδρομητικής τηλεόρασης (Pay Television Agreement), η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2014 (στο εξής: συμφωνία της 1ης Ιανουαρίου 2014). Το άρθρο 12 της εν λόγω συμφωνίας προβλέπει ότι η περιοχή που καλύπτει η εν λόγω συμφωνία διαιρείται σε περιοχές «αποκλειστικότητας», οι οποίες περιλαμβάνουν κυρίως τη Γαλλία, και σε περιοχή «μη αποκλειστικότητας» η οποία περιλαμβάνει τον Μαυρίκιο. Επιπλέον, το άρθρο 3 της συμφωνίας της 1ης Ιανουαρίου 2014 προβλέπει ότι ούτε η ίδια η Paramount θα ασκήσει ούτε θα επιτρέψει σε τρίτον να ασκήσει δικαιώματα αναμετάδοσης σε περιοχές αποκλειστικότητας. Το παράρτημα A.IV της συμφωνίας αυτής καθορίζει επακριβώς τις υποχρεώσεις που βαρύνουν την προσφεύγουσα ως προς τη χρήση τεχνολογιών χρήσεως γεωγραφικού φίλτρου οι οποίες εμποδίζουν την αναμετάδοση εκτός των περιοχών για τις οποίες χορηγήθηκε η άδεια.

12 Με επιστολή της 25ης Αυγούστου 2016, η Paramount γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τη δέσμευση που περιλαμβάνεται στο σημείο 2.2, στοιχείο α′, του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω) και, ως εκ τούτου, διευκρίνισε ότι δεν θα αξιώσει δικαστικώς να τηρηθούν οι επίμαχες ρήτρες από τον ραδιοτηλεοπτικό σταθμό και τον απαλλάσσει από κάθε υποχρέωση που αυτός υπέχει από τις επίμαχες ρήτρες. Με την ίδια επιστολή, η Paramount αποσαφήνισε, επίσης, ότι η φράση «υποχρέωση του ραδιοτηλεοπτικού σταθμού» είναι ταυτόσημη με την φράση που εκτίθεται στο παράρτημα της προσβαλλόμενης απόφασης. Με επιστολή της 14ης Οκτωβρίου 2016, η προσφεύγουσα απάντησε στη γνωστοποίηση αυτή επισημαίνοντας ότι οι δεσμεύσεις που ανελήφθησαν στο πλαίσιο διαδικασίας στην οποία μετείχαν μόνον η Επιτροπή και η Paramount δεν μπορούσαν να της αντιταχθούν.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

14 Με διάταξη της 13ης Ιουλίου 2017, Groupe Canal + κατά Επιτροπής (T-873/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:556), επιτράπηκε στο Ευρωπαϊκό Γραφείο Ενώσεων Καταναλωτών (ΕΓΕΚ) να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Με την ίδια διάταξη επιτράπηκε στην Union des producteurs de cinéma (UPC), στην European Film Agency Directors (EFADs) και στη C More Entertainment AB να παρέμβουν υπέρ της προσφεύγουσας. Επιπλέον, με απόφαση του προέδρου του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, της 13ης Ιουλίου 2017, επιτράπηκε στη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας.

15 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, η προσφεύγουσα κλήθηκε, στις 2 Μαΐου 2018, να απαντήσει σε γραπτή ερώτηση και ανταποκρίθηκε στο αίτημα αυτό στις 15 Μαΐου 2018.

16 Η προσφεύγουσα και η C More Entertainment ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που αφορά τη γαλλική αγορά και τις συμβάσεις που συνήψε η προσφεύγουσα·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

18 Η UPC ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που αφορά τη γαλλική αγορά·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η EFADs ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που αφορά τη γαλλική αγορά και τις ισχύουσες συμβάσεις καθώς και τις μελλοντικές συμβάσεις που θα συνάψει η προσφεύγουσα·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα, τη Γαλλική Δημοκρατία, την EFADs, τη UPC και τη C More Entertainment στα δικαστικά έξοδα.

21 Το ΕΓΕΚ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Εισαγωγικές παρατηρήσεις

22 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως, στηριζόμενους, ο πρώτος, σε πρόδηλη πλάνη εκτίμησης όσον αφορά τη συμβατότητα των επίμαχων ρητρών με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και τα αποτελέσματα των δεσμεύσεων που επιβλήθηκαν, ο δεύτερος, σε παράβαση του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003 όσον αφορά το περιεχόμενο των αντιρρήσεων προς άρση των οποίων αναλήφθηκαν οι δεσμεύσεις, ο τρίτος, σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και, ο τέταρτος, σε κατάχρηση εξουσίας.

23 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 11 ανωτέρω, η προσφεύγουσα συνήψε με την Paramount συμφωνία διανομής τηλεοπτικών προγραμμάτων, δηλαδή τη συμφωνία της 1ης Ιανουαρίου 2014, η οποία περιέχει ρήτρες αντίστοιχες με τις επίμαχες. Συγκεκριμένα, όπως διευκρίνισε η προσφεύγουσα απαντώντας σε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, η υποχρέωση της Paramount να απαγορεύει στους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς που είναι εγκατεστημένοι εντός του ΕΟΧ, αλλά εκτός των περιοχών για τις οποίες η προσφεύγουσα διαθέτει αποκλειστικά δικαιώματα, να προβαίνουν σε παθητικές πωλήσεις στις εν λόγω περιοχές συνάγεται από τα άρθρα 2 και 3 της συμφωνίας αυτής. Ειδικότερα, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η Paramount χορήγησε στην προσφεύγουσα άδεια εκμετάλλευσης η οποία αφορούσε διάφορους τρόπους αποκλειστικής τηλεοπτικής μετάδοσης, εξακολουθεί να κατέχει κάθε ειδικώς αναγνωρισμένο δικαίωμα και δεσμεύθηκε να μην ασκεί ή να μην επιτρέπει σε οποιονδήποτε τρίτο να ασκήσει τα δικαιώματα αυτά σε περιοχές για τις οποίες η προσφεύγουσα διέθετε αποκλειστικό δικαίωμα. Κατά συνέπεια, στον βαθμό που κάθε τρίτος πρέπει να λάβει ρητή άδεια από την Paramount προκειμένου να ασκήσει τα επίμαχα δικαιώματα, η δέσμευση την οποία ανέλαβε η εν λόγω εταιρία έναντι της προσφεύγουσας να μην χορηγήσει την άδεια αυτή είναι αντίστοιχη προς τις «υποχρεώσεις της Paramount» όπως περιγράφονται στη σκέψη 9 ανωτέρω.

24 Σε εκτέλεση της απορρέουσας από την προσβαλλόμενη απόφαση υποχρέωσης, η Paramount κοινοποίησε στην προσφεύγουσα την απόφασή της να μην αξιώσει πλέον δικαστικώς να τηρηθούν οι «υποχρεώσεις του ραδιοτηλεοπτικού σταθμού» έναντι αυτής και να άρει τις υποχρεώσεις αυτές ενόσω καλύπτονται από τις δεσμεύσεις τις οποίες κατέστησε υποχρεωτικές η προσβαλλόμενη απόφαση. Όπως θα εκτεθεί αναλυτικότερα στη σκέψη 95 κατωτέρω, η εν λόγω ενέργεια της Paramount ως προς το σύνολο των αντισυμβαλλομένων της στον ΕΟΧ συνεπάγεται ότι η εταιρία αυτή δεν τηρεί πλέον τις υποχρεώσεις της έναντι της προσφεύγουσας οι οποίες απορρέουν από τα άρθρα 2 και 3 της συμφωνίας της 1ης Ιανουαρίου 2014 και συνίστανται στο να μην επιτρέπει στους αντισυμβαλλομένους της να ανταποκρίνονται στη ζήτηση που εκφράζεται αυτοβούλως εκ μέρους των καταναλωτών που κατοικούν στις περιοχές για τις οποίες η προσφεύγουσα διαθέτει δικαίωμα αποκλειστικής μετάδοσης.

25 Συνεπώς, η νομική κατάσταση της προσφεύγουσας επηρεάσθηκε κατόπιν της εκ μέρους της Paramount εκπλήρωσης της υποχρέωσης την οποία της επέβαλε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση. Λαμβανομένου επίσης υπόψη του γεγονότος ότι επιτράπηκε στην προσφεύγουσα να συμμετάσχει στη διοικητική διαδικασία ως ενδιαφερόμενος τρίτος και να υποβάλει, βάσει του εγγράφου που της κοινοποίησε η Επιτροπή, παρατηρήσεις επ' αυτής (βλ. σκέψεις 4 και 5 ανωτέρω), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή νομιμοποιείται ενεργητικώς να ασκήσει προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης απόφασης (πρβλ. αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψη 90, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Morningstar κατά Επιτροπής, T-76/14, EU:T:2016:481, σκέψεις 31 έως 34), πράγμα το οποίο εξάλλου δεν αμφισβητεί η Επιτροπή.

26 Μολονότι, βεβαίως, λόγω της ως άνω προσβολής των δικαιωμάτων της η προσφεύγουσα νομιμοποιείται ενεργητικώς να ασκήσει προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, γεγονός παραμένει ότι το ζήτημα αν η προσφεύγουσα περιγράφει ορθώς τα συγκεκριμένα αποτελέσματα που συνεπάγεται η απόφαση αυτή εις βάρος της ανάγεται στην ουσία της υπόθεσης.

27 Συναφώς, η υπό κρίση προσφυγή εγείρει ένα ουσιώδες ζήτημα σχετικά με τη φύση και την έκταση των αποτελεσμάτων που συνεπάγεται απόφαση η οποία καθιστά υποχρεωτικές δεσμεύσεις προταθείσες από επιχείρηση, υπό την έννοια του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003, εφόσον οι επίμαχες δεσμεύσεις συνίστανται στη μονομερή δήλωση περί μη τηρήσεως ορισμένων ρητρών που περιλαμβάνονται σε συμφωνία της επιχείρησης αυτής και άλλης επιχείρησης την οποία δεν αφορούσε η έρευνα της Επιτροπής, στην οποία, ως εκ τούτου, δεν απευθύνθηκε ανακοίνωση αιτιάσεων και η οποία δεν πρότεινε την ανάληψη δεσμεύσεων ούτε συναίνεσε στην πρόταση ανάληψης τέτοιων δεσμεύσεων.

28 Το ζήτημα αυτό εγείρεται στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζετα σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμβατότητα των επίμαχων ρητρών με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και τα αποτελέσματα των δεσμεύσεων που επιβλήθηκαν

29 Κατά την προσφεύγουσα, πρώτον, η Επιτροπή δεν διατύπωσε, ως προς τις επίμαχες ρήτρες, αντιρρήσεις οι οποίες να αφορούν παράβαση ως εκ του αντικειμένου κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Στην πραγματικότητα, οι ρήτρες αυτές έχουν ως αποτέλεσμα να ευνοείται η πολιτιστική πολυμορφία χωρίς να θίγεται ο ανταγωνισμός, ενώ η κατάργησή τους θα είχε ως συνέπεια ισχυρότερη συγκέντρωση στον τομέα της κινηματογραφικής παραγωγής.

30 Δεύτερον, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, προβάλλει ότι η προστασία των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας δικαιολογεί, υπό το πρίσμα των κανόνων της Συνθήκης, την επιβολή γεωγραφικών ορίων όπως τα επίμαχα. Συναφώς, η UPC υποστηρίζει ότι η διάκριση μεταξύ «απόλυτης» και «σχετικής» εδαφικής αποκλειστικότητας, αφενός, και «ενεργητικών» και «παθητικών» πωλήσεων, αφετέρου, δεν μπορεί να έχει εφαρμογή σε ψηφιακό περιβάλλον το οποίο σχεδόν δεν γνωρίζει σύνορα. Επιπροσθέτως, λαμβανομένων υπόψη των δυνατοτήτων που παρέχονται σήμερα λόγω του ότι υπάρχουν πολλών ειδών πλατφόρμες διανομής συνδρομητικών τηλεοπτικών προγραμμάτων μέσω διαδικτύου, σε DVD ή σε βίντεο κατά παραγγελία, οι επίμαχες ρήτρες δεν συνεπάγονται, κατά την προσφεύγουσα και τη Γαλλική Δημοκρατία, πραγματική αποκλειστικότητα και επομένως δεν θίγουν τον ανταγωνισμό. Εντούτοις, η Επιτροπή όφειλε να προβεί σε συγκεκριμένη ανάλυση του κινηματογραφικού οπτικοακουστικού τομέα, ελλείψει της οποίας η προσβαλλόμενη απόφαση συνεπάγεται την παράνομη αντιστροφή του βάρους απόδειξης.

31 Τρίτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η εδαφική αποκλειστικότητα που επιδιώκουν οι επίμαχες ρήτρες αφορά μόνο τμήμα του περιεχομένου που είναι διαθέσιμο στην αγορά της συνδρομητικής τηλεόρασης και, ως εκ τούτου, δεν είναι δυνατόν να καταργήσει τον ανταγωνισμό στην αγορά αυτή. Συναφώς, υποστηριζόμενη από τη UPC και τη Γαλλική Δημοκρατία, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι επίμαχες ρήτρες επιτρέπουν την καταβολή εύλογης αμοιβής απολύτως αναγκαίας για τους δικαιούχους δικαιωμάτων δημιουργού στο πλαίσιο υγιούς ανταγωνισμού προσαρμοσμένου στα χαρακτηριστικά κάθε εγχώριας αγοράς ανάλογα με τα αντίστοιχα «παράθυρα» εκμετάλλευσης. Οι ρήτρες αυτές διασφαλίζουν επίσης τη διατήρηση του οικονομικού μοντέλου που ακολουθούν οι επιχειρηματίες όπως η προσφεύγουσα. Το μοντέλο αυτό καθιστά δυνατό τον αντικειμενικό επιμερισμό του κινδύνου που απορρέει από τη χρηματοδότηση της κινηματογραφικής παραγωγής της Ένωσης, στην οποία η προσφεύγουσα οφείλει να διαθέτει σημαντικό μέρος των συνολικών εισοδημάτων της. Κατά τη UPC, το συγκεκριμένο μοντέλο συνάδει με την ισχύουσα σε ορισμένες εθνικές έννομες τάξεις κανονιστική ρύθμιση, χωρίς ωστόσο η Επιτροπή να έχει προβεί σε εξέταση ως προς αυτές.

32 Συνεπώς, τέταρτον, η μη εφαρμογή των επίμαχων ρητρών θα επηρεάσει εμμέσως πλην σαφώς το σύνολο των συμβατικών σχέσεων του εν λόγω τομέα και θα έχει ως αποτέλεσμα την εμφάνιση αδειών εκμετάλλευσης μεγάλης εμβέλειας στο επίπεδο της Ένωσης οι οποίες θα διαταράξουν την ισορροπία της διαπραγμάτευσης εις βάρος των παραγωγών της Ένωσης. Συνεπώς, η διαθέσιμη χρηματοδότηση της οπτικοακουστικής παραγωγής της Ένωσης, ακόμη και μέσω εισφορών τις οποίες οι ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί καταβάλλουν στις εθνικές οντότητες οπτικοακουστικών μέσων, θα

περιοριστεί σημαντικά και, ως εκ τούτου, θα υπονομευθεί η ποιότητα και η ποικιλομορφία της προσφοράς προς τους καταναλωτές και, κατ' επέκταση, η πολιτιστική πολυμορφία που διασφαλίζεται με το άρθρο 3 ΣΕΕ και το άρθρο 167, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ. Πάντως, η Επιτροπή, επισημαίνοντας απλώς ότι, κατόπιν των αναληφθεισών δεσμεύσεων, η Paramount εξακολουθούσε να έχει τη δυνατότητα να χορηγεί άδειες εκμετάλλευσης βάσει γεωγραφικού κριτηρίου, δεν αιτιολόγησε επαρκώς κατά νόμο την απόφασή της όσον αφορά το αν το γεγονός αυτό ασκεί επιρροή υπό το πρίσμα των συνεπειών που επισημαίνει η προσφεύγουσα.

33 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το ΕΓΕΚ, αμφισβητεί το βάσιμο αυτού του λόγου ακυρώσεως.

34 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 προβλέπει τα εξής:

«Όταν η Επιτροπή σκοπεύει να εκδώσει απόφαση με την οποία να απαιτεί την παύση μιας παράβασης και οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις προσφέρονται να αναλάβουν ορισμένες δεσμεύσεις για να ανταποκριθούν στις αντιρρήσεις της Επιτροπής κατά την προκαταρκτική της εκτίμηση, τότε η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να καταστήσει αυτές τις δεσμεύσεις υποχρεωτικές για τις επιχειρήσεις. Η απόφαση της Επιτροπής δύναται να εκδοθεί για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα και πρέπει να συμπεραίνει ότι δεν συντρέχουν πλέον λόγοι να αναλάβει δράση η Επιτροπή.»

35 Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 13 του κανονισμού 1/2003 έχει ως εξής:

«Όταν, στο πλαίσιο διαδικασίας που μπορεί να οδηγήσει στην επιβολή απαγόρευσης, συμφωνίας ή πρακτικής, επιχειρήσεις προτείνουν στην Επιτροπή να αναλάβουν δεσμεύσεις ικανές να παραμερίσουν τις αντιρρήσεις της, η Επιτροπή θα πρέπει να μπορεί να καθιστά τις δεσμεύσεις αυτές υποχρεωτικές για τις επιχειρήσεις, εκδίδοντας σχετική απόφαση. Οι αποφάσεις δέσμευσης θα πρέπει να διαπιστώνουν ότι δεν συντρέχουν πλέον λόγοι δράσης από μέρους της Επιτροπής, δίχως να συνάγουν ότι υπήρχε ή ότι εξακολουθεί να υπάρχει παράβαση […]».

36 Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003, ο ρόλος της Επιτροπής περιορίζεται στον έλεγχο του αν οι προτεινόμενες δεσμεύσεις είναι ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις που διατύπωσε προς τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και στο αν οι εν λόγω επιχειρήσεις πρότειναν δεσμεύσεις λιγότερο επαχθείς, εξίσου όμως ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις της (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψη 41).

37 Επισημαίνεται επίσης ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003, η προκαταρκτική εκτίμηση που μνημονεύει η διάταξη αυτή (βλ. σκέψη 34 ανωτέρω) απευθύνεται σε επιχειρήσεις τις οποίες αφορά η έρευνα της Επιτροπής και έχει ως σκοπό να παράσχει στις επιχειρήσεις αυτές τη δυνατότητα να εκτιμούν κατά πόσον είναι σκόπιμο να προταθούν κατάλληλες δεσμεύσεις προκειμένου να επιλύσουν τα προβλήματα ανταγωνισμού τα οποία διαπίστωσε η Επιτροπή. Πράγματι, η περάτωση της διαδικασίας λόγω παράβασης που κινείται εις βάρος των εταιριών αυτών τους παρέχει τη δυνατότητα να αποφύγουν τη διαπίστωση παράβασης της νομοθεσίας περί ανταγωνισμού και την ενδεχόμενη επιβολή προστίμου (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψη 48).

38 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, μολονότι η αιτιολογία αποφάσεως εκδοθείσας βάσει του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003 πρέπει να περιλαμβάνει την προκαταρκτική εκτίμηση η οποία προκάλεσε την κίνηση επιτυχούς διαδικασίας διαπραγμάτευσης ως προς τις δεσμεύσεις, εντούτοις η αιτιολογία αυτή ουδόλως μπορεί να περιέχει όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για να αποδειχθεί παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ούτε, κατά μείζονα λόγο, τα στοιχεία που δικαιολογούν το συμπέρασμα ότι η παράγραφος 3 της διάταξης αυτής δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής όσον αφορά την αρχικώς προσαφθείσα συμπεριφορά.

39 Επομένως, όπως προβάλλει η Επιτροπή, ο έλεγχος της νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης μπορεί να αφορά μόνον το ζήτημα αν οι περιστάσεις που εκτίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση θεμελιώνουν αντιρρήσεις σχετικά με την τήρηση των κανόνων του ανταγωνισμού, αν, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, οι δεσμεύσεις που κατέστησαν υποχρεωτικές είναι ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις αυτές και, τέλος, αν η Paramount πρότεινε δεσμεύσεις λιγότερο επαχθείς, εξίσου όμως ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις αυτές.

40 Συναφώς, η Επιτροπή εξέθεσε, στις αιτιολογικές σκέψεις 37 έως 44 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι οι συμφωνίες που καταλήγουν σε απόλυτη εδαφική αποκλειστικότητα επαναφέρουν τα στεγανά των εθνικών αγορών και αντιβαίνουν στον σκοπό της Συνθήκης που συνίσταται στην εγκαθίδρυση ενιαίας αγοράς. Επομένως θεωρείται ότι οι ρήτρες αυτές έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού, εκτός αν από άλλες περιστάσεις, σχετικές με το οικονομικό και νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι εν λόγω ρήτρες, είναι δυνατό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δεν παράγουν το αποτέλεσμα αυτό. Ως προς το τελευταίο σημείο, η προστασία του δικαιώματος του δημιουργού σκοπεί στη διασφάλιση εύλογης αμοιβής του και όχι της υψηλότερης δυνατής αμοιβής βάσει συμφωνιών που αποκλείουν κάθε διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών τηλεοπτικής μετάδοσης και ως εκ τούτου καθιερώνουν απόλυτη εδαφική προστασία.

41 Πάντως, όπως η Επιτροπή επισήμανε στις αιτιολογικές σκέψεις 46 έως 49 της προσβαλλόμενης απόφασης, λαμβανομένων υπόψη του περιεχομένου τους, των σκοπών που επιδιώκουν και του οικονομικού και νομικού πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται, οι επίμαχες ρήτρες έχουν ως αντικείμενο τον αποκλεισμό κάθε διασυνοριακού ανταγωνισμού και την παροχή απόλυτης εδαφικής προστασίας στους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς που συνάπτουν συμβάσεις με την Paramount.

42 Διαπιστώνεται ότι οι αιτιολογίες που συνοψίσθηκαν στις σκέψεις 40 και 41 ανωτέρω είναι βάσιμες και αρκούν για να δικαιολογήσουν τις αντιρρήσεις σχετικά με τη συμβατότητα των επίμαχων ρητρών με το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Επομένως, αντίθετα προς όσα υποστηρίζουν η προσφεύγουσα, η Γαλλική Δημοκρατία, η EFADs, η UPC και η C More Entertainment, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη κατά νόμον και η αιτιολογία της είναι βάσιμη.

43 Ειδικότερα, βεβαίως, σε ένα πραγματικό πλαίσιο που διακρίνεται από σημαντικούς φραγμούς οι οποίοι περιορίζουν σοβαρά τις δυνατότητες διασυνοριακής διανομής τηλεοπτικών προγραμμάτων, το γεγονός ότι ο δικαιούχος δικαιώματος δημιουργού παραχωρεί σε έναν και μόνον κάτοχο άδειας εκμετάλλευσης το αποκλειστικό δικαίωμα να μεταδίδει οπτικοακουστικό περιεχόμενο στο έδαφος κράτους μέλους και ως εκ τούτου να απαγορεύει τη μετάδοσή του, για ορισμένη χρονική περίοδο, από άλλους επιχειρηματίες που δεν έχουν λάβει την άδεια των δικαιούχων των εν λόγω δικαιωμάτων, ούτε έχουν καταβάλει αμοιβή σε αυτούς δεν αρκεί για να διαπιστωθεί ότι η σχετική συμφωνία πρέπει να θεωρείται ως το αντικείμενο, το μέσο ή η συνέπεια μιας συμφωνίας, αποφάσεως ή εναρμονισμένης πρακτικής απαγορευομένης από τη Συνθήκη (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 1982, Coditel κ.λπ., 262/81, EU:C:1982:334, σκέψεις 15 και 16, και της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 137).

44 Συνεπώς, ο δικαιούχος δικαιώματος δημιουργού μπορεί, κατ' αρχήν, να παραχωρήσει σε έναν και μόνον κάτοχο άδειας εκμετάλλευσης το αποκλειστικό δικαίωμα δορυφορικής ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως προστατευόμενου από το εν λόγω δικαίωμα υλικού, για ορισμένη χρονική περίοδο, είτε από ένα μόνον κράτος μέλος είτε από περισσότερα κράτη μέλη (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 138).

45 Αντιθέτως, εφόσον οι συμφωνίες που συνάπτει ο δικαιούχος δικαιώματος δημιουργού περιλαμβάνουν ρήτρες βάσει των οποίων ο εν λόγω δικαιούχος υποχρεούται πλέον να απαγορεύει στους αντισυμβαλλομένους του στην αγορά του ΕΟΧ να προβαίνουν σε παθητικές πωλήσεις προς γεωγραφικές αγορές εκτός του κράτους μέλους για το οποίο παραχωρεί αποκλειστική άδεια εκμετάλλευσης, οι ρήτρες αυτές παρέχουν απόλυτη εδαφική αποκλειστικότητα η οποία συνομολογήθηκε συμβατικά και, ως εκ τούτου, αντιβαίνουν στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

46 Συγκεκριμένα, συμφωνίες οι οποίες τείνουν να επαναφέρουν τα στεγανά των εθνικών αγορών ενδέχεται να αντιβαίνουν στον σκοπό της Συνθήκης που συνίσταται στην ενοποίηση των αγορών αυτών με την εγκαθίδρυση μίας ενιαίας αγοράς. Έτσι, συμβάσεις οι οποίες αποσκοπούν στη στεγανοποίηση των εθνικών αγορών κατ' αντιστοιχία προς τα εθνικά σύνορα ή παρακωλύουν την οικονομική αλληλοδιείσδυση των εθνικών αγορών πρέπει, κατ' αρχήν, να θεωρούνται συμφωνίες που έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού, κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 139).

47 Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη η εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης ιδίως λόγω της θεσπίσεως της οδηγίας 89/552/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 3ης Οκτωβρίου 1989, για το συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την άσκηση τηλεοπτικών δραστηριοτήτων (ΕΕ 1989, L 298, σ. 23), και της οδηγίας 93/83/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Σεπτεμβρίου 1993, περί συντονισμού ορισμένων κανόνων όσον αφορά το δικαίωμα του δημιουργού και τα συγγενικά δικαιώματα που εφαρμόζονται στις δορυφορικές ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις και την καλωδιακή αναμετάδοση (ΕΕ 1993, L 248, σ. 15), που έχουν ως σκοπό να διασφαλίσουν τη μετάβαση από τις εθνικές αγορές σε μία, ενιαία αγορά παραγωγής και διανομής προγραμμάτων (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 121).

48 Στο πλαίσιο αυτό, όταν βάσει συμβάσεως για την παραχώρηση άδειας εκμετάλλευσης απαγορεύεται ή περιορίζεται η διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης, η σύμβαση αυτή θεωρείται ότι έχει ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού, εκτός αν από άλλες περιστάσεις, σχετικές με το οικονομικό και το νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, είναι δυνατό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δεν θίγει τον ανταγωνισμό (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 140).

49 Επομένως πρέπει να εξεταστεί τόσο το αντικείμενο όσο και το οικονομικό και το νομικό πλαίσιο των επίμαχων ρητρών.

50 Συναφώς, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 3, 8, 9, 11 και 23 ανωτέρω, οι αμοιβαίες υποχρεώσεις που συνομολογήθηκαν βάσει των επίμαχων ρητρών μεταξύ της Paramount και των αντισυμβαλλομένων της, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, επιδιώκουν ακριβώς να αποκλείσουν τη διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης οπτικοακουστικού περιεχομένου οι οποίος διέπονται από τις σχετικές συμφωνίες. Κατά συνέπεια, οι ρήτρες αυτές καθιερώνουν, μέσω συμφωνίας, απόλυτη γεωγραφική προστασία και έχουν ως αντικείμενο την εξάλειψη κάθε διασυνοριακού ανταγωνισμού μεταξύ διάφορων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών στον τομέα των υπηρεσιών που παρέχουν αυτοί. Επομένως, βάσει των εκτιθεμένων στις σκέψεις 43 έως 48 ανωτέρω, οι ρήτρες αυτές μπορούσαν, κατά την Επιτροπή, να εγείρουν αντιρρήσεις λόγω του αντίθετου προς τον ανταγωνισμό αντικειμένου τους το οποίο αντιβαίνει στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψεις 142 και 144).

51 Επιπροσθέτως, ως προς το οικονομικό και νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι επίμαχες ρήτρες, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η προσφεύγουσα, η Γαλλική Δημοκρατία, η EFADs, η UPC και η C More Entertainment, από το γεγονός ότι οι επίμαχες συμφωνίες διανομής τηλεοπτικών προγραμμάτων αφορούν έργα που καλύπτονται από το δικαίωμα του δημιουργού μπορεί να συναχθεί ότι οι ρήτρες αυτές είναι δυνατό να θίξουν τον ανταγωνισμό.

52 Πράγματι, αφενός, οι δεσμεύσεις που κατέστησαν υποχρεωτικές δυνάμει της προσβαλλόμενης απόφασης δεν θίγουν αυτή καθ' εαυτήν την παραχώρηση αποκλειστικών αδειών εκμετάλλευσης για τη μετάδοση τηλεοπτικού περιεχομένου του οποίου τα δικαιώματα κατέχει η Paramount. Αντιθέτως, οι επίμαχες δεσμεύσεις σκοπούν στην παύση της εφαρμογής των επίμαχων ρητρών, οι οποίες παρέχουν απόλυτη εδαφική αποκλειστικότητα και έχουν ως αντικείμενο την εξάλειψη κάθε

ανταγωνισμού μεταξύ διαφόρων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών σχετικά με έργα που καλύπτονται από τα δικαιώματα αυτά, και τούτο βάσει ενός συνόλου αμοιβαίων υποχρεώσεων τις οποίες προβλέπουν οι συμφωνίες διανομής τηλεοπτικών προγραμμάτων.

53 Αφετέρου, μολονότι είναι αληθές ότι το ειδικό αντικείμενο της διανοητικής ιδιοκτησίας αφορά ιδίως τη διασφάλιση της δυνατότητας των δικαιούχων των απορρεόντων εντεύθεν δικαιωμάτων να τα εκμεταλλεύονται εμπορικώς, εντούτοις το αντικείμενο αυτό δεν εγγυάται στους δικαιούχους αυτούς τη δυνατότητα να αξιώσουν την υψηλότερη δυνατή αμοιβή, αλλά απλώς εύλογη αμοιβή. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται από τη δέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ 2001, L 167, σ. 10), καθώς και από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2006/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ 2006, L 376, σ. 28) (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψεις 107 και 108).

54 Ως εύλογη αμοιβή του δικαιούχου του εν λόγω δικαιώματος θεωρείται εκείνη που είναι ανάλογη προς τον πραγματικό ή τον πιθανό αριθμό των αποδεκτών της παρεχόμενης υπηρεσίας ή των προσώπων που επιθυμούν να αποκτήσουν πρόσβαση σε αυτή. Στον τομέα των ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων, πρέπει πρωτίστως, κατά τον καθορισμό της αμοιβής αυτής, να λαμβάνονται ευλόγως υπόψη παράμετροι των οικείων εκπομπών όπως η πραγματική και η δυνητική τους ακροαματικότητα, καθώς και η γλώσσα στην οποία μεταδίδονται. Η προσέγγιση αυτή επιβεβαιώνεται από τη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 93/83 (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψεις 109 και 110).

55 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο πλαίσιο ενός συστήματος αδειών εκμετάλλευσης οι οποίες δεν περιέχουν ρήτρες που αποσκοπούν στη στεγανοποίηση των εθνικών αγορών κατ' αντιστοιχία προς τα εθνικά σύνορα, τίποτε δεν εμποδίζει τον δικαιούχο των οικείων δικαιωμάτων να ζητήσει ποσό στο οποίο συνυπολογίζεται η δυνητική ακροαματικότητα τόσο στο κράτος μέλος για το οποίο χορηγήθηκε η αποκλειστική άδεια εκμετάλλευσης όσο και σε κάθε άλλο κράτος μέλος όπου είναι επίσης δυνατή η λήψη των εκπομπών τις οποίες καλύπτει η συμφωνία διανομής τηλεοπτικών προγραμμάτων. Πράγματι, η αναγκαία τεχνολογία για τη λήψη των έργων που καλύπτονται από τα επίμαχα δικαιώματα καθιστά δυνατό τον υπολογισμό της πραγματικής και της δυνητικής ακροαματικότητας, και τούτο με κατανομή της ζήτησης προς αγορά ανά χώρα προέλευσης (πρβλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψεις 112 και 113). Η ίδια τεχνολογία επιτρέπει και τη διαφοροποίηση των δράσεων ενεργού προώθησης προκειμένου να περιοριστούν στην περιοχή για την οποία χορηγήθηκε η αποκλειστική άδεια εκμετάλλευσης.

56 Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, τίποτα δεν αποκλείει τη δυνατότητα του δικαιούχου να ζητήσει πρόσθετο τίμημα με αντάλλαγμα τη χορήγηση άδειας εκμετάλλευσης στην οποία συνεκτιμάται τόσο η πραγματική όσο και η δυνητική ακροαματικότητα στο σύνολο του ΕΟΧ. Αντιθέτως, το κατ' ανάγκην πιο σημαντικό πρόσθετο τίμημα που καταβάλλεται προς εξασφάλιση απόλυτης εδαφικής αποκλειστικότητας οφείλεται στις τεχνητές διαφορές τιμών μεταξύ των στεγανοποιημένων εθνικών αγορών, οι οποίες δεν συμβιβάζονται με τον βασικό σκοπό της Συνθήκης, ήτοι την πραγμάτωση της εσωτερικής αγοράς. Στο μέτρο αυτό, το εν λόγω τίμημα υπερβαίνει τα όρια του αναγκαίου για την εξασφάλιση εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους (πρβλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψεις 114 έως 116).

57 Ομοίως, όσον αφορά τη δραστηριότητα ενός επιχειρηματία όπως η προσφεύγουσα, η ενδεχόμενη πτώση των τιμών συνδρομής στη γαλλική επικράτεια, οι οποίες είχαν διαμορφωθεί μέχρι τότε σε ορισμένο επίπεδο λόγω της απόλυτης εδαφικής προστασίας που διασφαλίζεται από την εφαρμογή

των επίμαχων ρητρών, μπορεί να αντισταθμιστεί από το γεγονός ότι, για την εκπλήρωση των δεσμεύσεων που κατέστησαν υποχρεωτικές με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Paramount δήλωσε την πρόθεσή της να μην αξιώσει δικαστικώς την εφαρμογή των εν λόγω ρητρών. Η δήλωση αυτή συνεπάγεται ότι η προσφεύγουσα δύναται πλέον να απευθυνθεί ελεύθερα σε πελατεία ευρισκόμενη στο σύνολο του ΕΟΧ και όχι αποκλειστικά στη Γαλλία. Τούτο είναι απολύτως σύμφωνο με τον βασικό σκοπό της Συνθήκης προς εγκαθίδρυση αγοράς χωρίς εσωτερικά σύνορα, εντός της οποίας ο ανταγωνισμός δεν νοθεύεται από συμφωνίες, αποφάσεις και εναρμονισμένες πρακτικές τις οποίες απαγορεύει το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Συνεπώς, μολονότι η προσφεύγουσα διαθέτει μέρος των εσόδων της στη χρηματοδότηση οπτικοακουστικών προϊόντων που χρήζουν ειδικής στήριξης, η απρόσκοπτη πλέον σε επίπεδο ΕΟΧ, κανονική λειτουργία του ανταγωνισμού της παρέχει δυνατότητες που οι επίμαχες ρήτρες της στερούσαν καθόσον η Paramount σκόπευε να απαιτήσει την τήρησή τους.

58 Κατά συνέπεια τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, της Γαλλικής Δημοκρατίας, της EFADs, της UPC και της C More Entertainment τα οποία αφορούν τον προβαλλόμενο παράνομο χαρακτήρα των επίμαχων ρητρών υπό το πρίσμα του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ. σκέψεις 29 έως 32 ανωτέρω) πρέπει να απορριφθούν. Για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 55 ανωτέρω, το ίδιο ισχύει και όσον αφορά την προβαλλόμενη αδυναμία διάκρισης μεταξύ ενεργητικών και παθητικών πωλήσεων εκτός της περιοχής αποκλειστικότητας σε ψηφιακό πλαίσιο (βλ. σκέψη 30 ανωτέρω).

59 Επιπλέον, στον βαθμό που τα επιχειρήματα σχετικά με το γεγονός ότι οι επίμαχες ρήτρες προάγουν την πολιτιστική παραγωγή και πολυμορφία και ότι η κατάργησή τους υποτίθεται ότι θα θέσει σε κίνδυνο την πολιτιστική παραγωγή της Ένωσης (βλ. σκέψεις 30 έως 32 ανωτέρω) πρέπει να ερμηνευθούν ως στηριζόμενα στην εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ όσον αφορά τις συγκεκριμένες ρήτρες, δεν ευσταθούν.

60 Βεβαίως, με τα επιχειρήματα αυτά προβάλλεται ότι οι επίμαχες ρήτρες συμβάλλουν στη βελτίωση της παραγωγής ή της διανομής οπτικοακουστικών προϊόντων.

61 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 34 έως 39 ανωτέρω, η διαδικασία η οποία καταλήγει σε αποδοχή προτεινόμενων δεσμεύσεων διέπεται από την αρχή ότι οι επιχειρήσεις τις οποίες αφορά η έρευνα ενημερώνονται για τις αντιρρήσεις της Επιτροπής και εκτιμούν τη σκοπιμότητα της πρότασης δεσμεύσεων για το μέλλον ως αντάλλαγμα για το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν θα διαπιστώσει παράβαση για το παρελθόν. Η Επιτροπή εκτιμά τη σκοπιμότητα παράκαμψης της διαπιστώσεως της παράβασης του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και ως εκ τούτου εξοικονόμησης των πόρων που θα έπρεπε να διαθέσει για την εν λόγω υπόθεση, ως αντάλλαγμα για την ανάληψη δεσμεύσεων που αφορούν εξ ορισμού το μέλλον και αίρουν όλες τις σχετικές αντιρρήσεις της.

62 Στο πλαίσιο αυτό, το ζήτημα αν η συμπεριφορά που προκάλεσε τις επίμαχες αντιρρήσεις πληροί τις σωρευτικές προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ είναι άσχετο τη φύση καθεαυτή απόφασης όπως η προσβαλλόμενη. Πράγματι, αφενός, η εφαρμογή της διάταξης αυτής προϋποθέτει διαπίστωση παραβάσεως του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Αφετέρου, η εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ συνίσταται στον καθορισμό των ευνοϊκών για τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων που παράγει η συμφωνία η οποία αντιβαίνει στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και στην εξακρίβωση του αν τα αποτελέσματα αυτά υπερτερούν έναντι των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2003, Van den Bergh Foods κατά Επιτροπής, T-65/98, EU:T:2003:281, σκέψη 107).

63 Συναφώς, πρώτον, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 34 και 35 ανωτέρω, εφόσον η Επιτροπή εκτιμά ότι η προτεινόμενη δέσμευση είναι ικανή να άρει τις αντιρρήσεις της, δύναται, με απόφαση, να την καταστήσει υποχρεωτική για την επιχείρηση που την πρότεινε, χωρίς ωστόσο το εν λόγω θεσμικό όργανο να μπορεί να διαπιστώσει, με την εν λόγω απόφαση, αν υπήρχε ή εξακολουθεί να υπάρχει παράβαση.

64 Δεύτερον, το να καταστούν υποχρεωτικές οι προτεινόμενες δεσμεύσεις έχει ακριβώς ως σκοπό να άρει τις αφορώσες τον ανταγωνισμό αντιρρήσεις που διατυπώνει η Επιτροπή, αποκλείοντας κάθε παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ για το μέλλον, γεγονός που θα στερούνταν νοήματος σε περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Πράγματι, η εν λόγω διάταξη δεν έχει ως σκοπό να υποχρεώσει την επιχείρηση την οποία αφορά η έρευνα να μεταβάλει τη συμπεριφορά της σε σχέση με την οποία η Επιτροπή διατύπωσε αντιρρήσεις αφορώσες τον ανταγωνισμό, αλλά ακριβώς να καταλήξει σε μη εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ επιτρέποντας επομένως στην επιχείρηση αυτή να συνεχίσει τη δράση που προκάλεσε την κίνηση της έρευνας.

65 Επομένως, μολονότι είναι αληθές ότι η Επιτροπή μπορεί να αποδεχθεί και να καταστήσει υποχρεωτική προτεινόμενη δέσμευση βάσει της οποίας συμφωνία, απόφαση ή εναρμονισμένη πρακτική η οποία εγείρει αντιρρήσεις υπό το πρίσμα του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ τροποποιείται προκειμένου να πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, εντούτοις δεν υποχρεούται να εξετάσει αν μια τέτοια συμφωνία, απόφαση ή εναρμονισμένη πρακτική πληροί τις προϋποθέσεις αυτές, εφόσον η προτεινόμενη δέσμευση συνίσταται απλώς, όπως εν προκειμένω, στην άνευ ετέρου παύση της συμπεριφοράς αυτής.

66 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας με τον οποίο είναι επιφορτισμένο δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, δεν υποχρεούται να αποφανθεί επί των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας τα οποία στηρίζονται στο ότι οι επίμαχες ρήτρες προάγουν την πολιτιστική παραγωγή και πολυμορφία και ότι η κατάργησή τους υποτίθεται ότι θα θέσει σε κίνδυνο την πολιτιστική παραγωγή της Ένωσης. Αντιθέτως, τα επιχειρήματα αυτά μπορούν να προβληθούν από την προσφεύγουσα ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου στο πλαίσιο διαδικασίας κινηθείσας κατά της Paramount βάσει της συμφωνίας της 1ης Ιανουαρίου 2014, δεδομένου ότι το δικαστήριο αυτό έχει τη δυνατότητα να υποβάλει συναφώς είτε αίτημα ενώπιον της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 15 του κανονισμού 1/2003 είτε προδικαστικό ερώτημα ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 16 του ίδιου κανονισμού και του άρθρου 267 ΣΛΕΕ (βλ. σκέψη 102 κατωτέρω).

67 Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι τα συμπεράσματα που εκτίθενται στις σκέψεις 53 έως 57 ανωτέρω αποκλείουν την εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι οι επίμαχες ρήτρες επιβάλλουν περιορισμούς που υπερβαίνουν τα όρια του αναγκαίου για την προστασία και τη διανομή οπτικοακουστικών έργων ως προς τα οποία απαιτείται η προστασία των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και, ως εκ τούτου, δεν πληρούν ούτε μία από τις σωρευτικές προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, δηλαδή την προϋπόθεση της μη επιβολής στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις μη αναγκαίων για την προστασία των δικαιωμάτων αυτών περιορισμών (πρβλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 145).

68 Ειδικότερα, αφενός, η απόλυτη εδαφική προστασία υπερβαίνει προδήλως τα όρια του αναγκαίου για τη βελτίωση της παραγωγής ή της διανομής ή της προώθησης της τεχνικής και οικονομικής προόδου που απαιτείται από το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, όπως καταδεικνύεται από την απαγόρευση, σύμφωνα με τη βούληση των συμβαλλομένων στις επίμαχες συμφωνίες, κάθε διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών τηλεοπτικής μετάδοσης, ακόμη και αν πρόκειται για έργα για τα οποία χορηγήθηκε άδεια εκμετάλλευσης από την ίδια την Paramount και τα οποία μεταδίδονται στο έδαφος κράτους μέλους (πρβλ. απόφαση της 8ης Ιουνίου 1982, Nungesser και Eisele κατά Επιτροπής, 258/78, EU:C:1982:211, σκέψη 77).

69 Όπως προκύπτει από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στη σκέψη 57 ανωτέρω, ενδεχόμενη μείωση των εσόδων της προσφεύγουσας τα οποία προέρχονται από πελάτες εγκατεστημένους στη Γαλλία μπορεί να αντισταθμιστεί από το γεγονός ότι, λόγω της εφαρμογής των δεσμεύσεων που κατέστησαν υποχρεωτικές δυνάμει της προσβαλλόμενης απόφασης, αυτή έχει πλέον τη δυνατότητα να απευθύνεται ελεύθερα σε πελατεία εγκατεστημένη στο σύνολο του ΕΟΧ και όχι μόνο στη Γαλλία.

70 Αφετέρου, το επιχείρημα ότι οι επίμαχες ρήτρες δεν εξαλείφουν κάθε είδους ανταγωνισμό σχετικά με τα έργα τα οποία καλύπτουν, διότι αυτά είναι επίσης διαθέσιμα σε άλλα μέσα που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των εν λόγω ρητρών,αφορά την προϋπόθεση του άρθρου 101, παράγραφος 3, στοιχείο β′, ΣΛΕΕ. Συναφώς, οι λόγοι που εκτίθενται στις σκέψεις 53 έως 56 και 67 έως 69 ανωτέρω αρκούν για να αποκλειστεί η εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ εν προκειμένω (απόφαση της 8ης Ιουνίου 1982, Nungesser και Eisele κατά Επιτροπής, 258/78, EU:C:1982:211, σκέψεις 74, 75 και 78).

71 Η Επιτροπή εξέθεσε, κατ' ουσίαν, τις εκτιμήσεις αυτές στις αιτιολογικές σκέψεις 40 έως 44 της προσβαλλόμενης απόφασης στο πλαίσιο της προκαταρκτικής ανάλυσής της σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

72 Κατά συνέπεια, μολονότι έπρεπε να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή υπείχε την υποχρέωση να εξετάσει τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ στην επίμαχη διαδικασία, το συμπέρασμα που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 52 της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά το οποίο η προκαταρκτική εξέτασή της κατέληξε στη διαπίστωση ότι δεν πληρούνται οι σωρευτικές προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, πρέπει να ερμηνευθεί υπό το φως των λόγων που εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 40 έως 44 της προσβαλλόμενης απόφασης. Επομένως, πρέπει να κριθεί ότι η εκτίμηση αυτή της Επιτροπής δεν ενέχει πλάνη.

73 Επομένως, πρώτον, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη κατά νόμον ως προς το ζήτημα αν οι δεσμεύσεις που πρότεινε η Paramount εν προκειμένω, οι οποίες συνίστανται στη μη τήρηση των επίμαχων ρητρών, ήταν κατάλληλες για να άρουν τις αντιρρήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή όσον αφορά τον ανταγωνισμό και, δεύτερον, το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν υπέπεσε σε πλάνη απαντώντας θετικά στο ερώτημα αυτό.

74 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

75 Πρέπει ακολούθως να εξεταστεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, στηριζόμενου σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

76 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αποτελείται από δύο σκέλη, το πρώτο στηριζόμενο σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας λόγω του προδήλως δυσανάλογου χαρακτήρα των δεσμεύσεων που κατέστησαν υποχρεωτικές (βλ. σκέψεις 77 και 78 κατωτέρω) και το δεύτερο σε προσβολή των συμβατικών δικαιωμάτων των τρίτων, όπως η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 79 κατωτέρω).

77 Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, ισχυρίζεται ότι η αρχή της αναλογικότητας έχει εφαρμογή επί των δεσμεύσεων, ακόμη και αν αυτές στηρίζονται σε πρόταση εκ μέρους του μέρους το οποίο αφορά η έρευνα. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή όφειλε να εξετάσει αν οι δεσμεύσεις είχαν άρει τις αντιρρήσεις που είχε διατυπώσει και αν η οικεία επιχείρηση πρότεινε δέσμευση λιγότερο επαχθή, εξίσου όμως ικανή να άρει τις αντιρρήσεις αυτές.

78 Αφενός, κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή κατέστησε υποχρεωτικές δεσμεύσεις που δεν αίρουν τις διατυπωθείσες με την προκαταρκτική εξέτασή της αντιρρήσεις, μολονότι αυτές είναι προδήλως επαχθέστερες από το μέτρο του αναγκαίου για την άρση των αντιρρήσεων που πράγματι διατυπώθηκαν. Η εκτίμηση αυτή δικαιολογείται κατά μείζονα λόγο διότι οι επίμαχες δεσμεύσεις είχαν αρνητικές συνέπειες στην πολιτιστική πολυμορφία εντός του συνόλου του ΕΟΧ, λόγω της απώλειας εσόδων τα οποία οι ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί θα μπορούσαν να διαθέσουν για την παραγωγή ευρωπαϊκών ταινιών.

79 Αφετέρου, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, προβάλλει ότι οι δεσμεύσεις που κατέστησαν υποχρεωτικές με την προσβαλλόμενη απόφαση θίγουν τα συμφέροντα των τρίτων στον βαθμό που συνιστούν μονομερή τροποποίηση της συμφωνίας της 1ης Ιανουαρίου 2014 ως προς ρήτρες από τις οποίες αντλεί δικαιώματα, χωρίς η διοικητική διαδικασία να αφορά τη συγκεκριμένη συμφωνία, γεγονός που έθιξε τα διαδικαστικά δικαιώματά της. Από την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τις βέλτιστες πρακτικές για τη διεξαγωγή των διαδικασιών που αφορούν τα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ (ΕΕ 2011, C 308, σ. 6) προκύπτει όμως ότι, για να γίνει δεκτή, μια δέσμευση πρέπει, μεταξύ άλλων, να εκτελούνται από αυτούς που τις αναλαμβάνουν, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να εξαρτάται από τη βούληση του τρίτου έναντι του οποίου δεν ισχύει η δέσμευση αυτή. Ως εκ τούτου, όταν μια δέσμευση συνιστά τροποποίηση συμβατικής σχέσης που απαιτεί τη συναίνεση των συμβαλλομένων, όπως εν προκειμένω, η πρόταση για ανάληψη δέσμευσης πρέπει να απορρίπτεται από την Επιτροπή. Δεδομένου ότι η Επιτροπή παρεξέκλινε από την ίδια την ανακοίνωσή της χωρίς να προβάλει με την προσβαλλόμενη απόφαση οποιονδήποτε δικαιολογητικό λόγο, η απόφαση αυτή πρέπει να ακυρωθεί.

80 Πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει εκ νέου ότι οι προτεινόμενες δεσμεύσεις ήταν ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις που εξέφρασε όσον αφορά τον ανταγωνισμό και, ως εκ τούτου, δεν ήταν υποχρεωμένη να αναζητήσει η ίδια λύσεις λιγότερο δαπανηρές ή λιγότερο επαχθείς.

81 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι έλαβε δεόντως υπόψη τα συμφέροντα των τρίτων καλώντας τους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους και εξετάζοντας τις θέσεις τους.

82 Τρίτον, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το ΕΓΕΚ, ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επέτρεψε στην προσφεύγουσα να ασκήσει τα συμβατικά δικαιώματά της και δεν έθιξε την αξία των επίμαχων ρητρών. Αντιθέτως, μόνον η βούληση της Paramount είχε ως αποτέλεσμα η εταιρία αυτή να μην συνομολογεί τις επίμαχες ρήτρες ή να μην δεσμεύεται πλέον από αυτές. Συναφώς, τέταρτον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παράγει αποτελέσματα erga omnes και ουδόλως προδικάζει την έκβαση ενδεχόμενης αγωγής εκ μέρους της προσφεύγουσας κατά της Paramount για παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων. Εξεταζόμενες υπό το πρίσμα αυτό, οι δεσμεύσεις που πρότεινε η Paramount δεν εξαρτώνται από τη βούληση τρίτου υπό την έννοια του σημείου 128 της ανακοίνωσής της σχετικά με τις βέλτιστες πρακτικές για τη διεξαγωγή των διαδικασιών που αφορούν τα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ. Επιπλέον, η συμφωνία της 1ης Ιανουαρίου 2014 δεν περιείχε ρήτρα αντίστοιχη με εκείνη που περιγράφεται στην αιτιολογική σκέψη 2, στοιχείο β′, της προσβαλλόμενης απόφασης.

83 Πρέπει να εξεταστεί αρχικώς το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την προσβολή των συμβατικών δικαιωμάτων των τρίτων, όπως η προσφεύγουσα, κατά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

84 Αντιθέτως, τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους αυτού του λόγου ακυρώσεως και στηρίζονται σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας καθόσον οι δεσμεύσεις που κατέστησαν υποχρεωτικές δεν στηρίζονται σε προσηκόντως διατυπωθείσες αντιρρήσεις και υπερβαίνουν τα όρια του αναγκαίου για την άρση των αντιρρήσεων που πράγματι διατυπώθηκαν (βλ. σκέψεις 77 και 78 ανωτέρω) συμπίπτουν στην πραγματικότητα με εκείνα που προβάλλονται προς στήριξη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως. Επομένως, θα εξεταστούν στο πλαίσιο του λόγου αυτού.

85 Από την επιχειρηματολογία των διαδίκων συνάγεται ότι αυτοί συμφωνούν όσον αφορά την παραδοχή ότι μια πράξη όπως η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί νομίμως να έχει ως αποτέλεσμα, ως προς την προσφεύγουσα, την κατάργηση των επίμαχων ρητρών της συμφωνίας της 1ης Ιανουαρίου 2014. Συγκεκριμένα, απαντώντας στο επιχείρημα που εξέθεσε η προσφεύγουσα συναφώς (βλ. σκέψη 79 ανωτέρω), η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παράγει τέτοιο αποτέλεσμα, αλλά απλώς υποχρεώνει την Paramount να γνωστοποιήσει στους αντισυμβαλλομένους της την πρόθεσή της να μην τηρήσει τις επίμαχες ρήτρες. Κατά την Επιτροπή, η υποχρέωση αυτή ουδόλως

προδικάζει την ενδεχόμενη εκτίμηση του εθνικού δικαστηρίου ως προς την εγκυρότητα των εν λόγω ρητρών κατόπιν αγωγής που η προσφεύγουσα θα ασκήσει κατά της Paramount ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου.

86 Συγκεκριμένα, το δικαίωμα των επιχειρηματιών να διαμορφώνουν τις σχέσεις τους σε συνάρτηση με τη βούλησή τους όπως αυτή εκφράζεται με τις συμφωνίες που συνάπτουν εμπίπτει στην έννοια της συμβατικής ελευθερίας. Η ελευθερία αυτή, η οποία περιλαμβάνει τη δυνατότητα επιλογής του οικονομικού εταίρου και τον καθορισμό του περιεχομένου μιας συμφωνίας, διασφαλίζεται με το άρθρο 16 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος κατοχυρώνει την επιχειρηματική ελευθερία (απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, σκέψεις 42 και 43).

87 Μολονότι είναι αληθές ότι η επιχειρηματική ελευθερία δεν συνιστά απόλυτο προνόμιο και πρέπει να λαμβάνεται υπόψη σε σχέση με τη λειτουργία της εντός του κοινωνικού πλαισίου, εντούτοις ο περιορισμός της πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων, να προβλέπεται κατά νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο της εν λόγω ελευθερίας (πρβλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, σκέψεις 45 έως 48).

88 Από το άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003 (βλ. σκέψη 34 ανωτέρω) συνάγεται ότι η πρόταση την οποία υποβάλλει μια επιχείρηση δυνάμει της διάταξης αυτής πρέπει να αποτελεί «δέσμευση». Η πρόταση αυτή πρέπει να συνιστά παραχώρηση, δηλαδή περιορισμό του φάσματος των συμπεριφορών που η εν λόγω επιχείρηση είχε την τάση να επιδεικνύει. Η δέσμευση αυτή μπορεί να αφορά είτε την υποχρέωση ενέργειας κατά συγκεκριμένο τρόπο, είτε την υποχρέωση αποχής από πράξη.

89 Επιπλέον, εφόσον η Επιτροπή εκτιμά ότι η προτεινόμενη δέσμευση είναι ικανή να άρει τις αντιρρήσεις της, έχει τη δυνατότητα, με απόφαση, να την καταστήσει υποχρεωτική για την επιχείρηση που την πρότεινε, χωρίς ωστόσο το εν λόγω θεσμικό όργανο να μπορεί να διαπιστώσει, με την εν λόγω απόφαση, αν υπήρχε ή εξακολουθεί να υπάρχει παράβαση. Η απόφαση αυτή απευθύνεται, όπως εν προκειμένω, μόνο στις επιχειρήσεις που πρότειναν τη δέσμευση και είναι υποχρεωτική μόνο για αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 288, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

90 Διαπιστώνεται ότι, όπως ισχυρίζονται η προσφεύγουσα και η Επιτροπή, απόφαση εκδοθείσα βάσει του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003 δεν μπορεί να έχει ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να καταστήσει μια δέσμευση, κατά την έννοια που εκτέθηκε στη σκέψη 88 ανωτέρω, υποχρεωτική για τους επιχειρηματίες που δεν την πρότειναν ή δεν την ανέλαβαν.

91 Πράγματι, η δυνατότητα αυτή αντιβαίνει στο γράμμα του άρθρου 9 και της αιτιολογικής σκέψης 13 του κανονισμού 1/2003 (βλ. σκέψη 35 ανωτέρω), από τα οποία συνάγεται ότι οι δεσμεύσεις που αποδέχθηκε η Επιτροπή μπορούν να καθίστανται υποχρεωτικές για τις επιχειρήσεις που τις πρότειναν. Η προσέγγιση αυτή αντικατοπτρίζεται επίσης στο σημείο 115 της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τις βέλτιστες πρακτικές για τη διεξαγωγή των διαδικασιών που αφορούν τα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ. Κατά το σημείο αυτό, «[ε]άν η Επιτροπή αποδεχτεί […] τις δεσμεύσεις, μπορεί να εκδώσει απόφαση που τις καθιστά υποχρεωτικές για τα μέρη που εμπλέκονται στη διαδικασία». Πάντως, δεν αμφισβητείται ότι την προσφεύγουσα, ως τρίτος που δεν έλαβε ανακοίνωση αιτιάσεων, «δεν εμπλέκεται στη διαδικασία» την οποία η Επιτροπή κίνησε αποκλειστικά κατά της Paramount και της Sky. Συνεπώς, όταν η δέσμευση συνίσταται στη μη εφαρμογή συμβατικής ρήτρας που παρέχει δικαιώματα σε τρίτο, η αναγνώριση στην Επιτροπή της δυνατότητας να την καταστήσει υποχρεωτική έναντι του εν λόγω τρίτου χωρίς αυτός να την έχει προτείνει και χωρίς η διαδικασία της Επιτροπής να έχει στραφεί κατ' αυτού συνιστά παρέμβαση στη συμβατική ελευθερία του εν λόγω επιχειρηματία η οποία βαίνει πέραν των ορισθέντων στο άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003.

92 Εξάλλου, το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται στο σημείο 128 της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τις βέλτιστες πρακτικές για τη διεξαγωγή των διαδικασιών που αφορούν τα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ, το οποίο έχει ως εξής:

«Οι αναλήψεις δεσμεύσεων πρέπει να είναι σαφείς και [να] εκτελούνται από αυτούς που τις αναλαμβάνουν [, δηλαδή η εφαρμογή τους δεν πρέπει να εξαρτάται από τη βούληση τρίτου που δεν συνδέεται με τις δεσμεύσεις αυτές]. Επιπλέον, όταν οι αναλήψεις δεσμεύσεων δεν μπορούν να εφαρμοστούν χωρίς τη συμφωνία τρίτων (π.χ. όταν ένας τρίτος ο οποίος δεν θα ήταν κατάλληλος αγοραστής βάσει των δεσμεύσεων κατέχει δικαίωμα προαγοράς), η επιχείρηση πρέπει να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία ότι ο τρίτος συμφωνεί.»

93 Στο πλαίσιο αυτό, τίθεται το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της και του νομικού πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε, έχει ως σκοπό και ως αποτέλεσμα να προσομοιάζει η προταθείσα από την Paramount δέσμευση, κατά παράβαση του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003, με δέσμευση που θα μπορούσε να προτείνει η προσφεύγουσα.

94 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, πρώτον, σύμφωνα με το άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης, οι δεσμεύσεις που εκτίθενται στο παράρτημά της είναι υποχρεωτικές για την Paramount καθώς και για τους διαδόχους και τις θυγατρικές της. Ως εκ τούτου, από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι αυτή επιβάλλει οποιαδήποτε υποχρέωση στους αντισυμβαλλομένους της Paramount, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα.

95 Δεύτερον, το γεγονός ότι η Paramount ανέλαβε τη γενική δέσμευση να μην αξιώσει δικαστικώς την τήρηση της υποχρέωσης των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών να μην προβαίνουν σε παθητικές πωλήσεις εκτός της περιοχής για την οποία διαθέτουν εδαφική αποκλειστικότητα, όπως προβλέπεται στο σημείο 2.2, στοιχείο α′, του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης, έχει αυτομάτως ως συνέπεια ότι η Paramount δεν τηρεί την υποχρέωσή της να απαγορεύει τις πωλήσεις αυτές, όπως προβλέπεται στο σημείο 2.2, στοιχείο β′, του παραρτήματος αυτού. Η δέσμευση αυτή συνεπάγεται αυτομάτως, με τη σειρά της, την προσβολή του συμβατικού δικαιώματος του οποίου απολαύουν οι αντισυμβαλλόμενοι της Paramount ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί έναντι αυτής, το οποίο συνίσταται στη διασφάλιση για καθένα από τους σταθμούς αυτούς απόλυτης εδαφικής αποκλειστικότητας όσον αφορά το αντικείμενο κάθε συμφωνίας παραχώρησης άδειας εκμετάλλευσης για την παραγωγή προγραμμάτων συνδρομητικής τηλεόρασης.

96 Εντούτοις, υπό τις συνθήκες αυτές τίθεται το ζήτημα αν το αποτέλεσμα αυτό απορρέει από την προσβαλλόμενη απόφαση, οπότε θα πρόκειται για μη αναστρέψιμο αποτέλεσμα έναντι ενός τρίτου που δεν πρότεινε ούτε ανέλαβε τη δέσμευση που κατέστη υποχρεωτική, ή αν, όπως προβάλλει η Επιτροπή, η δήλωση της Paramount περί μη τηρήσεως των επίμαχων ρητρών αποτελεί κατ' ουσίαν πράξη στην οποία αυτή προβαίνει με δικό της κίνδυνο και ουδόλως θίγει τη δυνατότητα των αντισυμβαλλομένων της να προσφύγουν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ζητώντας την τήρηση των εν λόγω ρητρών ή την καταβολή αποζημίωσης.

97 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, «[ό]ταν τα εθνικά δικαστήρια κρίνουν συμφωνίες, αποφάσεις ή πρακτικές δυνάμει του άρθρου [101] ή του άρθρου [102 ΣΛΕΕ], οι οποίες έχουν ήδη αποτελέσει αντικείμενο απόφασης της Επιτροπής, δεν μπορούν να λαμβάνουν αποφάσεις που συγκρούονται με την απόφαση την οποία έχει λάβει η Επιτροπή».

98 Ωστόσο ο κανονισμός 1/2003 ορίζει, στην αιτιολογική σκέψη 13, ότι οι σχετικές με τις δεσμεύσεις αποφάσεις «δεν θίγουν την αρμοδιότητα των αρχών ανταγωνισμού και των δικαστηρίων των κρατών μελών να προβαίνουν [σε διαπιστώσεις που αφορούν το ζήτημα αν υπήρχε ή εξακολουθεί να υπάρχει παράβαση] και να αποφασίζουν ως προς την υπόθεση». Ομοίως, η αιτιολογική σκέψη 22 του κανονισμού 1/2003 προβλέπει ότι «[ο]ι αποφάσεις δέσμευσης που λαμβάνονται από την Επιτροπή δεν θίγουν τις εξουσίες των δικαστηρίων και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών να εφαρμόζουν τα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ]».

99 Πράγματι, αντίθετα προς τις εκδοθείσες δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003 αποφάσεις, απόφαση που καθιστά, σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού αυτού, υποχρεωτικές δεσμεύσεις δεν περιέχει αιτιολογία στην οποία η εξεταζόμενη συμπεριφορά χαρακτηρίζεται ως παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ ούτε συνεπάγεται ότι η συμπεριφορά αυτή εμπίπτει στην εν λόγω διάταξη. Το άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003 υπαγορεύεται από λόγους αναγόμενους στην οικονομία της διαδικασίας και αποσκοπεί στην αποτελεσματική εφαρμογή των προβλεπόμενων από τη Συνθήκη ΛΕΕ κανόνων ανταγωνισμού μέσω της εκδόσεως αποφάσεων που καθιστούν υποχρεωτικές τις δεσμεύσεις τις οποίες προτείνουν τα μέρη και οι οποίες κρίθηκαν από την Επιτροπή ως πρόσφορες για την ταχύτερη επίλυση των προβλημάτων ανταγωνισμού που αυτή επισήμανε. Στο πλαίσιο αυτό, ο ρόλος της Επιτροπής περιορίζεται στην εξέταση, και ενδεχομένως στην αποδοχή, των δεσμεύσεων που προτείνουν οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, υπό το φως των προβλημάτων που προσδιόρισε με την προκαταρκτική της εκτίμηση και σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψεις 38 και 40· πρβλ., επίσης, απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2017, Gasorba κ.λπ., C-547/16, EU:C:2017:891, σκέψη 25).

100 Κατά συνέπεια, όπως εκθέτει η Επιτροπή, μολονότι η προσβαλλόμενη απόφαση επιβάλλει στην Paramount τη μη τήρηση των επίμαχων ρητρών στις σχέσεις της με τους αντισυμβαλλομένους της, η υποχρέωση αυτή ουδόλως θίγει την εξουσία των εθνικών δικαστηρίων, αποφαινόμενων επί αγωγής ασκηθείσας από την προσφεύγουσα, να κρίνουν αν οι ρήτρες αυτές είναι πράγματι αντίθετες στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και να διαπιστώσουν, ενδεχομένως, τις συνέπειες που επιβάλλει η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου καθώς και το εθνικό δίκαιο. Στο πλαίσιο αυτό, η προσβαλλόμενη απόφαση μπορεί, το πολύ, να επηρεάσει την εκτίμηση του εθνικού δικαστηρίου μόνο στο μέτρο που η απόφαση αυτή περιέχει προκαταρκτική εξέταση την οποία το εν λόγω δικαστήριο οφείλει να λάβει υπόψη απλώς ως ένδειξη του αντίθετου προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα της εξεταζόμενης συμφωνίας υπό το πρίσμα του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2017, Gasorba κ.λπ., C-547/16, EU:C:2017:891, σκέψεις 27 και 29). Συγκεκριμένα, η εκτίμηση της Επιτροπής υπό το πρίσμα του δικαίου του ανταγωνισμού η οποία περιέχεται σε απόφαση που εκδίδεται με βάση το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 είναι συνοπτική και προσωρινή και για τον λόγο αυτόν δεν δύναται, εν τέλει, να εμποδίσει το εθνικό δικαστήριο να καταλήξει σε εντελώς ή εν μέρει διαφορετικό συμπέρασμα για την ίδια υπόθεση κατόπιν περαιτέρω ερευνών και πιο διεξοδικής εξετάσεως (προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Gasorba κ.λπ., C-547/16, EU:C:2017:692, σημεία 33 και 35).

101 Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι η Επιτροπή κατέστησε υποχρεωτικές τις προταθείσες από την εταιρία ατομικές δεσμεύσεις δεν συνεπάγεται ότι οι άλλες εταιρίες δεν έχουν τη δυνατότητα να προστατεύσουν τα δικαιώματα που ενδεχομένως έχουν στο πλαίσιο της σχέσης τους με την εταιρία αυτή. (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψη 49).

102 Στο πλαίσιο αυτό, αν το εθνικό δικαστήριο, αφού ολοκληρώσει την ανάλυσή του και εξετάσει τη δυνατότητα κινήσεως των διαδικασιών που προβλέπουν τα άρθρα 15 και 16 του κανονισμού 1/2003, εκτιμήσει ότι οι επίμαχες ρήτρες αντιβαίνουν στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και δεν πληρούν τις προϋποθέσεις της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου, απόκειται σε αυτό να τις κηρύξει άκυρες δυνάμει του άρθρου 101, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Αντιθέτως, αν το εθνικό δικαστήριο κρίνει ότι οι επίμαχες ρήτρες δεν αντιβαίνουν στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ή ότι πληρούν τις προϋποθέσεις της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, πρέπει ενδεχομένως να εκτιμήσει το βάσιμο της αγωγής επί της οποίας αποφαίνεται, δεδομένου ότι το άρθρο 101 ΣΛΕΕ δεν εμποδίζει την εφαρμογή των επίμαχων ρητρών.

103 Στην περίπτωση αυτή, αν το αποτέλεσμα της διαδικασίας ενώπιον του εθνικού δικαστή ωθήσει την Paramount να μη συμμορφωθεί με τη δέσμευση που κατέστη υποχρεωτική δυνάμει της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή οφείλει, ενδεχομένως, να κινήσει εκ νέου την έρευνά της σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003, οπότε το εν λόγω

θεσμικό όργανο δεν θα δεσμεύεται από την απόφαση του εθνικού δικαστηρίου (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 2000, Masterfoods και HB, C-344/98, EU:C:2000:689, σκέψη 48, και της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 27).

104 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν θίγει τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να προσφύγει ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου προκειμένου αυτό να διαπιστώσει τη συμβατότητα των επίμαχων ρητρών με το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και να συναγάγει, ως προς την Paramount, τις προβλεπόμενες από το εθνικό δίκαιο συνέπειες, χωρίς ωστόσο να αποκλείεται η δυνατότητα λήψεως των προσωρινών μέτρων που επιβάλλονται για να διασφαλιστούν τα συμφέροντα των διαδίκων έως ότου το εν λόγω δικαστήριο αποφανθεί με ισχύ δεδικασμένου (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000, Masterfoods και HB, C-344/98, EU:C:2000:689, σκέψη 58).

105 Πρέπει να προστεθεί ότι η προσφεύγουσα θα βρισκόταν σε κατ' ουσίαν παρόμοια κατάσταση αν η Paramount, προβαίνοντας σε αυτοτελή ανάλυση και πριν οποιαδήποτε παρέμβαση της Επιτροπής, είχε διαπιστώσει ότι οι επίμαχες ρήτρες παρουσίαζαν πολλά προβλήματα υπό το πρίσμα του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και είχε δηλώσει την πρόθεσή της να μην τις τηρήσει, επικαλούμενη συναφώς το άρθρο 101, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

106 Συνεπώς, η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, ενήργησε εντός των ορίων των εξουσιών που της έχουν ανατεθεί με το άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003 και διασφάλισε την τήρηση του σκοπού του, ο οποίος υπαγορεύεται από λόγους αναγόμενους στην οικονομία της διαδικασίας και στην αποτελεσματικότητα (βλ. σκέψη 99 ανωτέρω), χωρίς να θίγει τα συμβατικά και δικονομικά δικαιώματα της προσφεύγουσας κατά τρόπο που υπερβαίνει τα όρια του αναγκαίου για την επίτευξη των σκοπών αυτών.

107 Στο πλαίσιο αυτό, το σημείο 128 της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τις βέλτιστες πρακτικές για τη διεξαγωγή των διαδικασιών που αφορούν τα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ (βλ. σκέψη 92 ανωτέρω) δεν έχει την έννοια ότι η απόφαση που εκδίδεται δυνάμει του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003 και αφορά τις συμβατικές σχέσεις με τρίτους της επιχείρησης που πρότεινε δέσμευση αναπτύσσει αφ' εαυτής αποτελέσματα τη επί των συμβατικών δικαιωμάτων των τρίτων, αλλά ότι η απόφαση αυτή αποτελεί προϋπόθεση για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας της δέσμευσης προκειμένου η Επιτροπή να την αποδεχθεί. Επομένως, η το γεγονός ότι στην εν λόγω ανακοίνωση της Επιτροπής περιελήφθη το σημείο 128 δεν είχε ούτε ως σκοπό ούτε ως αποτέλεσμα να αποκλεισθεί το ότι, σε περίπτωση όπως η κρινόμενη εν προκειμένω, η Επιτροπή θα αποδεχθεί, ασκώντας την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει συναφώς, τη δέσμευση της Paramount να δηλώσει στους αντισυμβαλλομένους της την πρόθεσή της να καταστήσει ανεφάρμοστες τις επίμαχες ρήτρες, ακόμη και αν το εθνικό δικαστήριο, ενώπιον του οποίου η προσφεύγουσα θα ασκήσει αγωγή, έχει τη δυνατότητα να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι επίμαχες ρήτρες δεν αντιβαίνουν στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

108 Κατά συνέπεια, καθιστώντας υποχρεωτικές για την Paramount τις δεσμεύσεις που εκτίθενται στα σημεία 2.2 και 2.3 του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή δεν υπερέβη την εξουσία εκτιμήσεως που της παρέχει το άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003 και δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας συναφώς και, ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003 όσον αφορά το περιεχόμενο των αντιρρήσεων προς άρση των οποίων αναλήφθηκαν οι δεσμεύσεις

109 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, ισχυρίζεται ότι οι δεσμεύσεις που αποδέχθηκε η Επιτροπή δεν αίρουν τις αντιρρήσεις περί ανταγωνισμού οι οποίες διατυπώθηκαν με την προκαταρκτική εκτίμηση του εν λόγω θεσμικού οργάνου. Ειδικότερα, η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ως αντικείμενο την εξέταση των συμφωνιών μεταξύ Paramount και Sky σχετικά με τη διανομή οπτικοακουστικών έργων στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην Ιρλανδία. Η Επιτροπή κατέστησε υποχρεωτικές δεσμεύσεις που αφορούν το σύνολο του ΕΟΧ, και τούτο χωρίς να εξετάσει το νομικό και οικονομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι ισχύουσες στον ΕΟΧ συμφωνίες που συνάφθηκαν μεταξύ της Paramount, αφενός, και των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών εκτός της Sky, αφετέρου. Στηριζόμενη στην παραδοχή ότι κάθε προκαταρκτική ανάλυση σχετικά με την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας θα μπορούσε να εφαρμοστεί κατ' αναλογία στη γαλλική αγορά, η οποία δεν αποτέλεσε αντικείμενο ανάλυσης, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί το δίκαιο. Επιπλέον, η Επιτροπή επέβαλε τις ίδιες έννομες συνέπειες στη Sky και στην προσφεύγουσα, μολονότι οι δύο αυτοί τηλεοπτικοί σταθμοί δεν διέθεταν τα ίδια διαδικαστικά δικαιώματα, γεγονός που συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας. Η προσέγγιση της Επιτροπής θα καταστεί ακόμα πιο παράδοξη μετά την έξοδο του Ηνωμένου Βασιλείου από τον ΕΟΧ, δεδομένου ότι οι δεσμεύσεις που κατέστησαν υποχρεωτικές θα εφαρμόζονται αποκλειστικά σε αγορές που δεν αποτέλεσαν αντικείμενο οποιασδήποτε προκαταρκτικής ανάλυσης της Επιτροπής.

110 Η προσφεύγουσα και η Γαλλική Δημοκρατία προσθέτουν ότι, στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή έπρεπε να κινήσει διαδικασία σχετική με όλες τις συμφωνίες διανομής που συνήψε η Paramount και ως εκ τούτου να παράσχει σε όλους τους συμβαλλομένους τη δυνατότητα να απαντήσουν σε ανακοίνωση αιτιάσεων. Επιπροσθέτως, στο ίδιο πνεύμα, η Επιτροπή όφειλε να καταστήσει υποχρεωτικό ένα μέρος των δεσμεύσεων της Paramount, αφήνοντας στην εν λόγω εταιρία τη δυνατότητα να αποδεσμευθεί από τις υποχρεώσεις της έναντι τρίτων. Επομένως, καθιστώντας τις προτεινόμενες δεσμεύσεις υποχρεωτικές για το σύνολο των συμβατικών σχέσεων της Paramount στον ΕΟΧ, η Επιτροπή υπερέβη τις εξουσίες της και επομένως παρέβη το άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003.

111 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του λόγου αυτού.

112 Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 84 ανωτέρω, πρέπει να εξεταστούν από κοινού τα επιχειρήματα που διατυπώνονται στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, τα οποία αφορούν την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, και εκείνα που προβάλλονται προς στήριξη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, όλα αυτά τα επιχειρήματα αφορούν το ζήτημα αν, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή επηρέασε τη θέση της προσφεύγουσας κατά τρόπο δυσανάλογο ή αδικαιολόγητο σε σχέση με τη φύση και το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής των αντιρρήσεων περί ανταγωνισμού τις οποίες εξέφρασε το εν λόγω θεσμικό όργανο.

113 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι τα ειδικά χαρακτηριστικά των μηχανισμών που προβλέπονται στα άρθρα 7 και 9 του κανονισμού 1/2003 και τα μέσα δράσης που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός βάσει καθεμιάς από τις διατάξεις αυτές είναι διαφορετικά, γεγονός που συνεπάγεται ότι η υποχρέωση που υπέχει η Επιτροπή να εξασφαλίσει την τήρηση της αρχής της αναλογικότητας έχει διαφορετικό πεδίο εφαρμογής και διαφορετικό περιεχόμενο, αναλόγως του άρθρου στο πλαίσιο του οποίου εκτιμάται. (απόφαση της 29 Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψη 38).

114 Ειδικότερα, η εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας στο πλαίσιο του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003 περιορίζεται στον έλεγχο του αν οι προτεινόμενες δεσμεύσεις είναι ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις που η Επιτροπή διατύπωσε προς τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και του αν οι εν λόγω επιχειρήσεις πρότειναν δεσμεύσεις λιγότερο επαχθείς, εξίσου όμως ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις της. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη το συμφέρον των τρίτων,

χωρίς να είναι υποχρεωμένη να αναζητήσει λύσεις λιγότερο αυστηρές ή ηπιότερες από τις προτεινόμενες δεσμεύσεις (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψεις 41 και 61).

115 Πράγματι αφενός, οι εταιρίες που προτείνουν δεσμεύσεις βάσει του άρθρου 9 του κανονισμού 1/2003 αποδέχονται εν γνώσει τους ότι οι παραχωρήσεις τους μπορεί να υπερβαίνουν αυτό που η ίδια η Επιτροπή θα μπορούσε να επιβάλει με απόφαση που λαμβάνει σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού αυτού μετά από διεξοδική εξέταση. Αντιθέτως, η περάτωση της διαδικασίας παράβασης κατά των εταιριών αυτών τους παρέχει τη δυνατότητα να αποφύγουν τη διαπίστωση παράβασης της νομοθεσίας περί ανταγωνισμού και την ενδεχόμενη επιβολή προστίμου (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψη 48).

116 Αφετέρου, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 101 ανωτέρω, το γεγονός ότι η Επιτροπή κατέστησε υποχρεωτικές τις προταθείσες από την εταιρία ατομικές δεσμεύσεις δεν συνεπάγεται ότι οι άλλες εταιρίες δεν έχουν τη δυνατότητα να προστατεύσουν τα πιθανά δικαιώματά τους στο πλαίσιο της σχέσης τους με την εταιρία αυτή (απόφαση της 29 Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, σκέψη 49). Συναφώς, από τις εκτιμήσεις που αφορούν τα αποτελέσματα που παράγει η προσβαλλόμενη απόφαση ως προς την προσφεύγουσα (βλ. σκέψεις 85 έως 104 ανωτέρω) προκύπτει ότι αυτή δύναται να προσφύγει ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου προκειμένου το δικαστήριο αυτό να διαπιστώσει τη συμβατότητα των επίμαχων ρητρών με το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και να του ζητήσει να συναγάγει, ως προς την Paramount, τις προβλεπόμενες από το εθνικό δίκαιο συνέπειες, χωρίς ωστόσο να αποκλείεται η δυνατότητα λήψεως των προσωρινών μέτρων που επιβάλλονται για να προασπισθούν τα συμφέροντα των διαδίκων έως ότου το εν λόγω δικαστήριο αποφανθεί με ισχύ δεδικασμένου (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000, Masterfoods και HB, C-344/98, EU:C:2000:689, σκέψη 58).

117 Κατά συνέπεια η συνεκτίμηση του συμφέροντος των τρίτων στο πλαίσιο διαδικασίας αναλήψεως δεσμεύσεων συνεπάγεται ότι, μεταξύ διάφορων μορφών προτεινόμενων δεσμεύσεων, εξίσου όμως ικανών να άρουν τις αφορώσες τον ανταγωνισμό αντιρρήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή, αυτή οφείλει να καταστήσει υποχρεωτική εκείνη τη δέσμευση η οποία, όταν εφαρμοστεί από τον αποδέκτη της απόφασης, θα έχει λιγότερο αισθητό αποτέλεσμα ως προς τους τρίτους.

118 Ωστόσο, πρώτον, από τα στοιχεία που εκτέθηκαν στις σκέψεις 43 έως 58 ανωτέρω συνάγεται ότι, λόγω της φύσης τους, οι επίμαχες ρήτρες αποσκοπούν στη στεγανοποίηση των εθνικών αγορών στο σύνολο του ΕΟΧ, χωρίς να διαπιστώνεται από το οικονομικό και νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται ότι δεν είναι ικανές να θίξουν τον ανταγωνισμό. Κατά συνέπεια, οι αντιρρήσεις της Επιτροπής ορθώς αφορούν το σύνολο αυτού του γεωγραφικού χώρου και, ως εκ τούτου, οι προτεινόμενες δεσμεύσεις που κατέστησαν υποχρεωτικές είναι ικανές να άρουν τις αντιρρήσεις αυτές, χωρίς η Επιτροπή να υποχρεούται να εξετάσει μία προς μία τις οικείες εθνικές αγορές. Επομένως, τα επιχειρήματα που προέβαλε συναφώς η προσφεύγουσα τόσο στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου (βλ. σκέψη 109 ανωτέρω) όσο και στο πλαίσιο του τρίτου λόγου (βλ. σκέψεις 77 και 78 ανωτέρω) είναι αλυσιτελή.

119 Δεύτερον, εν προκειμένω, καμία δέσμευση εξίσου ικανή να άρει τις αντιρρήσεις της Επιτροπής όσον αφορά τον ανταγωνισμό και της οποίας η εφαρμογή θα είχε λιγότερο αισθητά αποτελέσματα ως προς την προσφεύγουσα δεν προτάθηκε στην Επιτροπή. Εν πάση περιπτώσει, καμία δέσμευση δεν φαίνεται προδήλως ικανή να άρει εξίσου αποτελεσματικά τις αντιρρήσεις της Επιτροπής χωρίς να επιβάλει στην Paramount την υποχρέωση να μην τηρεί τις επίμαχες ρήτρες.

120 Τρίτον, το επιχείρημα ότι οι δεσμεύσεις έχουν αρνητικές συνέπειες στην πολιτιστική πολυμορφία εντός του συνόλου του ΕΟΧ λόγω της απώλειας εσόδων τα οποία οι ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί διαθέτουν στην παραγωγή ευρωπαϊκών ταινιών πρέπει να απορριφθεί για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 57 και 69 ανωτέρω.

121 Τέταρτον, στον βαθμό που, με τα επιχειρήματά τους, η προσφεύγουσα, η Γαλλική Δημοκρατία, η EFADs, η UPC και η C More Entertainment προβάλλουν εμμέσως την ύπαρξη ανυπέρβλητων φραγμών πρακτικής φύσεως οι οποίοι εμποδίζουν την παροχή υπηρεσιών διασυνοριακής τηλεοπτικής μετάδοσης στη γαλλική αγορά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι εν λόγω διάδικοι δεν προσκομίζουν κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει την ύπαρξη μιας τέτοιας περιστάσεως. Επιπλέον, το γεγονός ότι στη συμφωνία της 1ης Ιανουαρίου 2014 περιλαμβάνεται το άρθρο 3 συνιστά καθοριστική ένδειξη περί του αντιθέτου (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2016, Toshiba Corporation κατά Επιτροπής, C-373/14 P, EU:C:2016:26, σκέψεις 33 και 47).

122 Πέμπτον, υπό τις συνθήκες αυτές, τα επιχειρήματα που αφορούν ειδικότερα το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν διέθετε τα ίδια διαδικαστικά δικαιώματα με τη Sky καθώς και την επικείμενη έξοδο του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι επίσης αλυσιτελή. Συγκεκριμένα, η συνεκτίμηση του συμφέροντος των τρίτων στο πλαίσιο διαδικασίας ανάληψης δεσμεύσεων έχει την έννοια που εκτέθηκε στις σκέψεις 115 έως 117 ανωτέρω, και επομένως το επιχείρημα που αφορά τα περιορισμένα διαδικαστικά δικαιώματα της προσφεύγουσας ως ενδιαφερομένου τρίτου πρέπει να απορριφθεί για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 119 ανωτέρω. Όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με την επικείμενη έξοδο του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ευρωπαϊκή Ένωση, υπενθυμίζεται ότι οι επίμαχες ρήτρες αποσκοπούν στη στεγανοποίηση των εθνικών αγορών στο σύνολο του ΕΟΧ και, ως εκ τούτου, η εν λόγω ανάκληση τους δεν θίγει, εν πάση περιπτώσει, τη βασιμότητα των αντιρρήσεων που διατύπωσε η Επιτροπή (βλ. σκέψη 118 ανωτέρω).

123 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν υπερέβη τις αρμοδιότητες που της παρέχει το άρθρο 9 του κανονισμού 1/2003 ούτε παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

124 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως καθώς και το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας

125 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι έγιναν αποδεκτές δεσμεύσεις που καλύπτουν το σύνολο του ΕΟΧ και δεν αίρουν τις σχετικές με τον ανταγωνισμό αντιρρήσεις, όπως επισημάνθηκε στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, συνεπάγεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε με παράνομη αιτιολογία, πράγμα που επίσης συνιστά κατάχρηση εξουσίας. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή υποκατέστησε τον νομοθέτη της Ένωσης, ο οποίος επιλήφθηκε του ζητήματος σχετικά με τη χρήση γεωγραφικού φίλτρου κατά την μετάδοση οπτικοακουστικών έργων και, ως εκ τούτου, σφετερίστηκε τις αρμοδιότητές του προεξοφλώντας τις επιλογές αυτές. Η εξέλιξη της νομοθετικής διαδικασίας αλλά και οι συνέπειες της προσβαλλόμενης απόφασης, πολύ ευρύτερες από το αντικείμενο αυτής, καταδεικνύουν τη βούληση της Επιτροπής να επιβάλλει μια de facto κανονιστική ρύθμιση προδικάζοντας το αποτέλεσμα και άλλων εν εξελίξει ερευνών. Η προσφεύγουσα καλεί εξάλλου το Γενικό Δικαστήριο να ζητήσει από την Επιτροπή να γνωστοποιήσει τις προπαρασκευαστικές πράξεις που αφορούν την προσβαλλόμενη απόφαση και την επίμαχη νομοθετική διαδικασία, προκειμένου να επιβεβαιωθούν οι σοβαρές ενδείξεις σχετικά με την κατάχρηση εξουσίας.

126 Η EFADs υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν δημοσίευσε το πλήρες κείμενο των δεσμεύσεων που προτάθηκαν ούτε γνωστοποίησε την ανακοίνωση αιτιάσεων στους ενδιαφερόμενους τρίτους.

127 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως.

128 Πρέπει να υπομνησθεί ότι κατάχρηση εξουσίας υφίσταται όταν ένα θεσμικό όργανο ασκεί την αρμοδιότητά του με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό διαφορετικό από αυτόν που επικαλείται ή με σκοπό την καταστρατήγηση διαδικασίας που προβλέπεται ειδικά από τη Συνθήκη για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2007, Dalmine κατά Επιτροπής, C-407/04 P, EU:C:2007:53, σκέψη 99).

129 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τη σκέψη 118 ανωτέρω, οι δεσμεύσεις που προτάθηκαν και κατέστησαν υποχρεωτικές είναι ικανές να άρουν τις αφορώσες τον ανταγωνισμό αντιρρήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή, και τούτο στο σύνολο του ΕΟΧ. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας καθόσον οι επίμαχες δεσμεύσεις δεν αίρουν τις εν λόγω αντιρρήσεις στηρίζεται σε εσφαλμένη αφετηρία.

130 Ως προς τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας, τα οποία αφορούν τον προβαλλόμενο σφετερισμό της νομοθετικής διαδικασίας, διαπιστώνεται ότι η εν λόγω διαδικασία, καθόσον δεν κατέληξε στην έκδοση νομοθετικού κειμένου, δεν θίγει τις εξουσίες που έχουν απονεμηθεί στην Επιτροπή με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και τον κανονισμό 1/2003. Επομένως, το γεγονός ότι η Επιτροπή άσκησε τις εξουσίες αυτές καθιστώντας υποχρεωτικές ως προς την Paramount τις δεσμεύσεις που αυτή πρότεινε, ενώ εκκρεμούσε νομοθετική διαδικασία σχετική με δικαιώματα όπως αυτά τα οποία αφορά η υπό κρίση υπόθεση, δεν είναι ικανό να στοιχειοθετήσει κατάχρηση εξουσίας.

131 Τέλος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αιτιάσεις της EFADs σχετικά με τη δημοσίευση των δεσμεύσεων που προτάθηκαν και τη γνωστοποίηση της ανακοίνωσης αιτιάσεων συνιστούν στην πραγματικότητα λόγους ακυρώσεως τους οποίους δεν προέβαλε η προσφεύγουσα και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι. Εν πάση περιπτώσει, οι επιχειρήσεις και οι λοιπές οντότητες που δεν έχουν την ιδιότητα των εμπλεκόμενων μερών, κατά την έννοια του άρθρου 27, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, απολαύουν των δικαιωμάτων που προβλέπονται στο άρθρο 27, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003 και στο άρθρο 13 του κανονισμού 773/2004, τα οποία εν προκειμένω η Επιτροπή σεβάστηκε (βλ. σκέψεις 4 και 5 ανωτέρω).

132 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως, καθώς και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

133 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

134 Εξάλλου, κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα και, κατά το άρθρο 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, ακόμη και όταν είναι άλλος από τους αναφερόμενους στις παραγράφους 1 και 2 του ίδιου άρθρου, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

135 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, πλην εκείνων που αφορούν την παρέμβαση της Γαλλικής Δημοκρατίας, της EFADs, της UPC και της C More Entertainment, καθώς και στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το ΕΓΕΚ, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματά τους.

136 Επιπλέον, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Γαλλική Δημοκρατία, η EFADs, η UPC και η C More Entertainment φέρουν, πέραν των δικαστικών εξόδων τους, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή λόγω των παρεμβάσεών τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Groupe Canal + SA, φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, πλην εκείνων που αφορούν την παρέμβαση της Γαλλικής Δημοκρατίας, της European Film Agency Directors – EFADs, της Union des producteurs de cinéma (UPC) και της C More Entertainment AB, καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ευρωπαϊκό Γραφείο Ενώσεων Καταναλωτών (ΕΓΕΚ).

3) Η Γαλλική Δημοκρατία, η EFADs, η UPC και η C More Entertainment φέρουν, πέραν των δικαστικών εξόδων τους, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή λόγω των παρεμβάσεών τους.

Γρατσίας Dittrich Ulloa Rubio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 2018.

(υπογραφές)